

Armo & Totuus

No. 2 / 2004

”Ja me olemme nähneet ja todistamme,
että Isä on lähettänyt Poikansa maailman
Vapahtajaksi.”

(1 Joh. 4:14)

Sisältö No. 2 / 2004

2	Moraalinen valta / Norman W. Crawford
3	Pisin pelastusoperaatio / David W. Petterson
4	10 Käskyä ja efesolaiskirje / Albert McShane
6	Seitsemän lampunjalkaa - Pergamo / Jim Allen
15	... sitten Jeesus tuli! / Ben Sutton
21	Huonoja ja hyviä uutisia / Douglas J. H. Mowat

Keitä me olemme?

Olemme uskovia, jotka kokoontuvat Herran Jeesuksen Kristuksen nimeen. Me uskomme,

että on olemassa vain yksi Jumala, joka on ollut olemassa ikuisesti kolmena selvästi erottuvana persoonana: Isänä, Poikana ja Pyhänä Henkenä.

että Jeesus Kristus oli Jumala ihmismuodossa; että Hän syntyi neitseestä; että Hän kuoli antaen itsensä uhriksi syntisten edestä; että Hän nousi ruumiillisesti kuolleista ja astui taivaisiin.

että syntiinlankeemuksen seurauksena ihmiskunta on synnin alaisuudessa ja että jokainen ihminen on syntinen luonnoltaan ja teoiltaan.

että Jumala tarjoaa meille armossaan ja hyvydessään täydellistä ja ilmaista pelastusta Jeesuksessa Kristuksessa ja että tämä pelastus annetaan meille lahjaksi.

että henkilökohtaisen katumisen ja uskon kautta Jeesukseen Kristukseen ihminen syntyy uudesti, vastaanottaa Pyhän Hengen, julistetaan syyttömäksi Jumalan edessä, saa ehtoitta anteeksi kaikki syntinsä, saa ikuisen elämän ja muuttuu uudeksi luomukseksi Jeesuksessa Kristuksessa.

että Jeesukseen Kristukseen uskova ihminen voi tietää ja olla varma pelastuksestaan ja että tämä ei koskaan joudu kadotukseen.

että uskovat tulisi kastaa upottamalla, joka on ulkoinen merkki uskovan sisällä tapahtuneesta Jumalan puoleen kääntymisestä.

että tosi seurakunta, Kristuksen ruumis, koostuu kaikista tosi uskovista alkaen ensimmäisestä helluntaista aina seurakunnan ylöstempaukseen asti.

että paikallisseurakunta koostuu tosi uskovista, jotka on kastettu ja jotka kokoontuvat Herran Jeesuksen nimeen apostolien opetuksen mukaisesti.

että jokaisella uskovalla on Jumalan edessä papin tehtävä.

että Raamattu on Jumalan Sana ja että se on Hänen täydellinen ja lopullinen ilmoituksensa.

web: <http://www.JeesusOnHerra.com>

Moraalinen valta

Herra Jeesus opetti, että viimeisinä päivinä moraalisen padon murtuminen aikaansaisi sen, että *"kylmenee useimpien rakkaus"* (Matt. 24:12). Paha on pursuamassa esiin ja jotkut uskovat ovat masennetut, kun taas toiset ovat saastutetut. Ensimmäinen on paha asia, toinen vielä pahempi.

Herra Jeesus rinnastaa tämän ajan ominaisuudet Nooan päiviin ja Sodomian päiviin (Luuk. 17:26-29). Rinnastukset ovat pelottavia, mutta on alueita, joissa Nooan ja Lootin moraalittomat maailmat eivät olleet yhtä hämmäntäviä kuin nämä "myöhemmät päivät". Vääräys oli vääryyttä ja oikea oikeaa. Se oli ääripäiden maailma. Meidän maailmamme on suhteellinen moraaliasenteissaan. Tämän ajan uusi ainesosa ei ole niinkään sen moraalittomuus, vaan sen moraalisääntöjen ulkopuolella oleminen (=riippumattomuus tai välinpitämättömyys vallitsevista moraalikäsitteistä). Läpi aikojen, syntiä on puolusteltu inhimillisillä heikkouksilla ja epäonnistumisilla, mutta sen kiistäminen, että sen tekeminen on aina väärin, on tämän modernin ajan pimein häpeäpilkku.

Eräs keksimäni vertaus on auttanut minua ymmärtämään tätä suhteellista moraalimaailmaa. Olen kuvannut auton, joka tarvitsee korjausta. Omistaja vie sen mekaanikolle, joka korjaa sitä, ja kertoo omistajalle, että se on kunnostettu. Kun hän noutaa autonsa, hän on tympääntynyt huomattavasti, ettei auto olekaan korjattu. Niinpä hän palauttaa sen mekaanikolle. Omistaja sanoo: "Haluan, että se korjataan oikein". Mekaanikko tiuskaisee takaisin: "Mikä on oikeaa?" Omistaja vastaa: "No, minä haluan sen korjautuksi sellaiseksi, niinkuin sen tulisi olla - tai ainakin niin kuin sen oletetaan olevan". Mekaanikko kysyy: "Ja kukahan sen sitten määrittelee, millainen sen tulisi olla?" On olemassa ratkaisu tähän väittelyyn. Omistaja voi sanoa: "No, valmistaja joka teki tämän auton on kirjoittanut ohjekirjan, ja se kertoo sinulle kuinka auto tulisi korjata. Haluan sen sellaiseksi". Moderni yhteiskunta on heittänyt Ohjekirjan menemään - Jumalan Sanan.

Jopa maailman johtajat, hyläten Pyhien Kirjoitusten auktoriteetin, kompuroivat toivottomasti, kun heitä vaaditaan antamaan auktoriteetti sille, mitä he sanovat "oikeaksi". He ovat koettaneet vedota "perinteisiin tai perhearvoihin", tullakseen vain pilkatuiksi. Irvileuat ovat sanoneet: "Kenellä on valta sanoa meille, mikä on oikeata käyttäytymistä? Me olemme vapaat tekemään omat valintamme sen suhteen, mikä on oikeaa tai väärää". Vanhurskauden mittapuita on vielä lisää jäydetty sillä, kun monet ihmiset väittävät, että persoonallinen käyttäytyminen on epäolennaista julkiselle imagolle tai viralliselle tehokkuudelle. Viisas kuningas kirjoitti: *"Jumalattomuuden teko on kuninkaille (valtaapitäville) kauhistus, sillä vanhurskaudesta valtaistuim vahvistuu"* (Snl. 16:12).

Milloinkaan muulloin ei modernin yhteiskunnan dilemma ole yhtä sekasortoinen kuin siinä, kun nuorta äitiä syytetään vastasyntyneen lapsensa murhaamisesta samanaikaisesti, kun yhteiskunta suvaitsee miljoonien vauvojen murhan abortilla - kun nämä ovat vain muutamia viikkoja nuorempia! Tämä syntymättömien lasten epäinhimillistäminen on samaa filosofiaa, jonka nojalla Natsit epäinhimillistivät juutalaisia ja tappoivat miljoonia heistä.

Kaikessa tässä moraaliarvojen oudossa sekoituksessa, meidän täytyy jatkuvasti palata takaisin Jumalan Sanan tykö saadaksemme ajattelumme säädettyä. Meidän Jumalamme on muuttumaton ja rajaton kaikissa tuomioissaan (Mal. 3:6). Vapahtaja, jonka omistamme Herranamme, *"Jeesus Kristus on sama"* (Heb. 13:8). Kuka saattaisi koskaan rakastaa syntisiä enemmän kuin Hän, vaikka Hänestä sanotaan: *"Sinä rakastit vanhurskautta ja vihasit laittomuutta"* (Heb. 1:9). Meidän ei tulisi hävetä, kun maailma sanoo, että me olemme suvaitsemattomia, koska me tuomitsemme sellaisia tekoja joita on kuvattu Room. 1:26-32:ssa. Aito moraalisuus on vastaus sekä moraalittomuuteen että moraalisääntöjen ulkopuolella olemiseen.

Norman W. Crawford

Pisin pelastusoperaatio (1 Joh. 4:14)

"Ja me olemme nähneet ja todistamme, että Isä on lähettänyt Poikansa maailman Vapahtajaksi." (1 Joh. 4:14)

26 vuotta sitten paikallisen sanomaleh-temme otsikko vangitsi mielenkiintoni. Siinä luki suurilla, lihavoiduilla kirjaimilla sanat: "Ihmisen pisin pelastusoperaatio". Se kutsui sitä nykyajan uhkarohkeimmaksi urotyöksi.

Se kuvasi israelilaisten kommandojen tekoa, jotka heinäkuussa 1976 lensivät yli 2300 mailia Afrikan sydämeen, ja vapauttivat 104 panttivankia, pääasiassa israelilaisia, joita pidettiin vangittuina Ugandan Entebessä. Lukieassani ajattelin näiden viattomien, avuttomien ihmisten ahdinkoa, joita käytettiin poliittisen pelin pelinapuloina. Sitten ajattelin näiden kommandojen rohkeutta, kun he matkasivat tuon pitkän välimatkan kolmella valtavalla Hercules – joukkojenkuljetuslentokoneella, paikoin len- täen vain muutamien kymmenien metrien korkeudella maasta välttääkseen tutkat. Se oli todellakin uhkarohkea ja vaarallinen urotyö! Keskellä yötä kommandot yllättivät terroristit täydellisesti, ja vähemmässä kuin tunnissa saavuttivat lähes mahdottoman – he pelastivat panttivangit ja palasivat jälleen ilmaan kotimatalleen.

Kun luin tuota tarinaa sinä aamuna, ajatukseni palasivat takaisin otsikon sanoihin, "Ihmisen pisin pelastusoperaatio", ja aloin ajatella toista, paljon pitempää ja paljon elintärkeämpää pelastusoperaatiota – "Jumalan pelastusoperaatiota". *"Isä on lähettänyt Poikansa maailman Vapahtajaksi"* (1 Joh. 4:14). Hän lähetti Poikansa maailmaan vapauttamaan ja pelastamaan syntisiä. Mikä matka se olikaan Herralle Jeesukselle Kristukselle! Kuinka suuret asiat olivatkaan pelissä! Kuinka monet tarvitsivatkaan pelastusta!

Raamattu kertoo meille: *"Kristus Jeesus on tullut maailmaan syntisiä pelastamaan"* (1 Tim. 1:15).

Kuten nuo panttivangitkin, ei ole mitään mitä kukaan meistä voisi tehdä pelastaakseen itsensä. Olemme kaikki avuttomia, kadotuksen tilassa olevia syntisiä, mutta Kristus maksoi synnin velan, kun Hän kuoli ristillä, *"ettei yksikään, joka häneen uskoo, hukkuisi, vaan hänellä olisi iankaikkinen elämä"* (Joh. 3:16).

Tässä tapahtumassa, operaation johtajan eversti Netanyahun selkään osui ugandalaisten luoti, ja hän menehtyi. Jokainen noista panttivangeista saattoi sanoa: "Hän kuoli minun takiani". Mutta kuinka sitten Kristuksen kuolema? Miksi Hän kuoli? Ne jotka hyväksyvät, että he ovat kadotettuja syntisiä, ja luottavat Kristukseen Pelastajanaan, voivat totisesti sanoa: "Hän kuoli minun takiani". *"minä elän Jumalan Pojan uskossa, hänen, joka on rakastanut minua ja antanut itsensä minun edestäni"* (Gal. 2:20).

Traagista kylläkin, vaikka kaikki Entebessä vangittuina pidetyt panttivangit pelastuivat, yksi nainen jäi operaation ulkopuolelle. Hän oli sairastunut päivää ennen ja hänet oli viety sairaalaan. Kun toiset pelastuivat, hän jäi sinne, ja kohtasi väkivaltaisen kuoleman.

Onko tämä "Maailman Pelastaja" sinun henkilökohtainen Pelastajasi vai jäätkö ilman sitä suurta siunausta että Hän vapauttaa ja pelastaa sinut? Hän pelastaa sinut tänään, jos luotat Häneen. *"mitä minun pitää tekemän, että minä pelastuisin? Usko Herraan Jeesukseen, niin sinä pelastut"* (Ap.t. 16:30,31).

David W. Petterson

10 Käskyä ja efesolaiskirje

Kaikki uskovat voivat totisesti laulaa: "laista vapaana onnellinen oon", koska he ovat oppineet, ettei laki voi vanhurskauttaa eikä pyhittää. Tämä vapaus ei kuitenkaan tarkoita sitä, että heillä on vapaus elää laittomasti, eikä sitä että heidän käyttäytymisensä mittapuuna on vähäisempi kuin mitä Jumala Lailla käski. Vaikka kymmenen käskyä eivät määrittele kaikkia Jumalan vaatimusten yksityiskohtia, ne olivat yhteenveto niistä sillä tavoin, että ne voitiin helposti muistaa. Niiden tärkeys tuli ilmi siinä, että Jumalan sormi oli kirjoittanut ne kivitauluille, ja Arkki oli erityisesti suunniteltu niiden säilyttämiseen. Jotkut saattavat nyt ajatella, tultuaan vanhurskaaksi uskon kautta, ettei lailla ole enää käskyvaltaa heihin. Vaikka tämä on totta, efesolaiskirjeen käytännön osuuden huolellinen tutkiminen osoittaa, että apostoli odotti pyhien käytöksen kohoavan korkeammalle kuin lain pitäjien. Lain kaksi suurta vaatimusta olivat "rakkaus Jumalaan" ja "rakkaus ihmisiin". Kehoitus, "vaeltakaa rakkaudessa" (Ef. 5:2), viittaa siihen, että tässä on malli jota Jumala odottaa löytävän omistaan. Aivan kuten Kristuksen uhrautuva elämä oli suloinen tuoksu Hänelle, niinpä Hänen kansansa vaeltaminen rakkaudessa on Hänelle suloinen tuoksu. Ja tämä siksi, "että lain vanhurskaus täytettäisiin meissä, jotka emme vaella lihan mukaan, vaan Hengen." (Room. 8:4).

Ensimmäinen käsky, "Älä pidä muita jumalia minun rinnallani." ("älä pidä muita jumalia minun edelläni", engl. käännös), vaatii että Hänen, joka vapautti Israelin Egyptistä tuli olla ainoa, jota kutsuttiin Jumalaksi. Tämä ajatus on yhdenmukainen Paavalin sanojen kanssa: "yksi Jumala ja kaikkien Isä" (Ef. 4:6). Hän ei ole vain ylin Jumala, vaan mitään muuta ei tule ottaa edes kysymyksenäkään. Egypti, josta israelilaiset vapautettiin, oli suuri epäjumalanpalveluksen keskus. Efeso oli myös täynnä epäjumalanpalvelusta. Niinpä molempien on t äytynyt oppia ainoan Herran Jumalan tärkeys. Pelastuneet eivät pelkästään tunne tuota Yhtä Jumalaa, vaan nousevat korkeammalle niistä, jotka ensin kuuluivat Lain siinä, että he tuntevat Hänet Isänä.

Toinen käsky käsittelee epäjumalanpalvelusta. Efeso oli suuri epäjumalanpalveluksen keskus. Otapä huomioon mellakka joka nousi apostolin saarnattua evankeliumia, kun kansanjoukot huusivat, "Suuri on

efesolaisten Artemis!" (Ap.t. 19:28). Uskovat olisivat voineet laulaa: "kun epäjumala sut valloittaa, se sinua viehättää", mutta heillepä olikin opetettu: "ettei yhdelläkään haureellisella eikä saastaisella eikä ahneella - sillä hän on epäjumalanpalvelija - ole perintöosaa Kristuksen ja Jumalan valtakunnassa." (Ef. 5:5). Käskyssä pääasiassa ihmisen itse tekemät epäjumalat tuomittiin, mutta tässä jakeessa mittapuuna nousee siten, että mikä tahansa himottu kohde, joka ottaa Jumalan paikan, luokitellaan epäjumalaksi. Kaikista niistä pahuuksista, jotka olivat ominaista Israelin historiassa, mikään muu ei ollut niin sitkeässä kuin epäjumalanpalvelus, ja tässä armon ajassa se tuli esiin varsin aikaisin todistavassa seurakunnassa.

Kolmas käsky kieltää Herran nimen väärinkäytön. Vastaavaa jaetta ei löydy efesolaiskirjeestä, mutta on ohjeita kielen väärinkäytöksen osalta, kuten: "Mikään rietas puhe älköön suustanne lähtekö" (Ef. 4:29), ja jopa kielletään, "älköön myös rivoutta tai tyhmää lorua tai ilvehtimistä, jotka ovat sopimattomia" (Ef. 5:4).

Neljäs käsky koskee sapattia, mikä ei ollut vain vapaapäivä ihmiselle, vaan Jumalalle annettua aikaa, joka oli pyhää. Hänellä on vaatimuksensa omiensa ajankäytön suhteen. Ilmaisu, "ottakaa vaari oikeasta hetkestä" (Ef. 5:16), joka ei viittaa Jumalalle vietettyyn aikaan, on muistutus jokaisen uskovan velvollisuudesta käyttää heillä oleva aika parhaalla mahdollisella tavalla. Aika on kallisarvoista, ja silti sitä usein tuhlataan, kuin sitä olisi yllin kyllin käytettävissä. Me laulamme pelastumattomista: "Tilaa nautinnoille, tilaa bisneksille", mutta kristityn on muistettava, että Jumala pitää Hänen kanssaan vietettyä aikaa ehkäpä vielä arvokkaampana kuin sitä palvelua, jota teemme Hänelle.

Viides käsky, joka koskee vanhempien kunnioittamista, on ainoa, johon efesolaiskirjeessä on suoraan viitattu. Kohdassa 6:1-3, Paavali puhuu siitä ainoana käskynä jolla on lupaus. Monissa paikoin nykyään, lapset pitävät vanhempiaan vähässä arvossa – heistä tuntuu, että jos he voivat pitää huolen itsestään, he pärjäävät hyvin. Nykyään kun on niin paljon sosiaaliapua, ikääntyneiden vanhempien kiperät tarpeet eivät enää saa sellaista huomiota, mutta "kunnioittaminen" pitää sisällään heidän kunnioittamisensa

10 Käskyä ja efesolaiskirje

kaikin tavoin. Melko usein vanhemmat ihmiset tuntevat itsensä yksinäisiksi, ja arvostavat heidän kanssaan vietettyä aikaa enemmän kuin rahaa, jota heihin on käytetty.

Kuudes käsky, *"älä tapa"*, on sellainen, jota on pyhien mielestä helppo noudattaa, mutta heidän osaltaan mittapuu on korkeammalla, koska edes heidän vihansa ei sallita jatkuvan yli yön, vihan, joka usein on syy murhaan (Ef. 4:26). Veljien viha, vaikkakaan ei ole murhannut ketään, on toisinaan surmannut heidät hengellisessä mielessä (ks. *"purette ja syötte toisianne, katsokaa, ettette toinen toistanne perin hävitä"* (Gal. 5:15). Kieli saattaa olla yhtä julma kuin miekka.

Seitsemäs käsky, *"älä tee huorin"*, on huorin tekemisen tuomitsemista. Se on niin inhottavaa, ettei sitä pitäisi edes mainita, ja niin vakavaa, että ne jotka semmoisia harjoittavat eivät pääse Jumalan valtakuntaan (Ef. 5:3-4). Pakanamaailmassa huorinteko oli niin yleistä, ettei sitä pidetty vakavana rikoksena. Monesta paikasta maailmaa nykyään, mukaanlukien ne jotka ennen olivat kunniallisia, voidaan sanoa samoin.

Kahdeksas käsky, *"älä varasta"*, saa vastauksen sanoissa: *"Joka on varastanut, älköön enää varastako"* (Ef. 4:28). Jälleen kerran pyhille asetettu mittapuu nousee lakia korkeammalle, koska positiivinen velvoite on lisätty, että tarvitseville tulee antaa. Pyhillä on aina se vaara ajatella, että omistaja ei välttämättä koskaan kaipaisi heidän varastamaansa asiaa, ja silloin se ei olisi vakava rikos ottaa sitä, vaan vaikka tämä jae viittaa, että jotkut heistä olivat varastaneet, sen täytyi loppua.

Yhdeksännellä käskyllä, *"älä sano väärää todistusta"*, on vastineensa sanoissa: *"totuutta noudattaen rakkaudessa"* (Ef. 4:15).

Kristityn ei koskaan odoteta olevan epärehellinen. Mutta silti, tiedetään tapauksia sellaisista, jotka ovat tarkoituksellisesti puhuneet valheita, kun totuus olisi saattanut heidät ongelmiin. Seurakunnan todistuksen varhaiset päivät näkivät valheen vakavuuden, kun Ananias ja Safira joutuivat ennenaikaiseen hautaan käyttäytyttyään petollisesti (Ap.t. 5). Ehkä tämä käsky on erityisesti mainittu tarkoittamaan todistamista oikeudellisissa asioissa, mutta valheellisuus on vakavaa myös muissa asioissa.

Kymmenes käsky on varoitus himoitsemista vastaan. Tämä on toinen paha, jota pyhien keskuudessa ei saisi edes mainita (Ef. 5:3). Se aikaansai lankeamisen, koska kysehän oli sen himoitsemisesta, minkä Jumala oli kieltänyt, mikä johti Eevan ottamaan hedelmän. Se on monien pahuuksien juuri, eikä sitä millään tavalla voi vähätellä. Se on rikkaruoho, joka saattaa kasvaa missä tahansa sydämessä, ja se tulisi kitkeä juurineen heti, kun se on havaittu.

On yksinkertainen mutta vakava opetus joka voidaan oppia kytkemällä laki ja tämä epistola, sellainen jota ei tulisi koskaan vähätellä. Opetus on, että Jumala vaatii oikeaa käytöstä omiltaan, niin ettei armo alenna sitä mittapuuta, minkä laki asetti, vaan saakin uskovan nousemaan sen tasolle - jopa sen yläpuolelle. Oli niitä, jotka *"kääntävät meidän Jumalamme armonirstaudeksi"* (Juid. 4), mutta sellaiset eivät olleet tosiuskovia. He luikersivat pyhien joukkoon, mutta he olivat tuhoon tuomittuja. Se että Pyhä Henki mainitaan niin monta kertaa efesolaiskirjeessä muistuttaa meille, että vain Hänen avullaan me voimme elää jumalallisen mittapuun mukaisesti.

Albert McShane

Seitsemän lampunjalkaa - Pergamo

Tässä on Herran viesti Pergamon seurakunnalle Ilm. 2:12-17:ssa: *"Ja Pergamon seurakunnan enkelille kirjoita: 'Näin sanoo hän, jolla on se kaksiteräinen, terävä miekka: Minä tiedän, missä sinä asut: siellä, missä saatanan valtaistuini on; ja sinä pidät minun nimestäni kiinni etkä ole kieltänyt minun uskoani niinkään päivinä, jolloin Antipas, minun todistajani, minun uskolliseni, tapettiin teidän luonanne, siellä, missä saatana asuu. Mutta minulla on vähän sinua vastaan: sinulla on siellä niitä, jotka pitävät kiinni Bileamin opista, hänen, joka opetti Baalakia virittämään Israelin lapsille sen viettelyksen, että söisivät epäjumalille uhrattua ja haureutta harjoittaisivat. Niin on myös sinulla niitä, jotka samoin pitävät kiinni nikolaiittain opista. Tee siis parannus; mutta jos et, niin minä tulen sinun tykösi pian ja sodin heitä vastaan suuni miekalla. Jolla on korva, se kuulkoon, mitä Henki seurakunnille sanoo. Sille, joka voittaa, minä annan salattua mannaa ja annan hänelle valkoisen kiven ja siihen kiveen kirjoitetun uuden nimen, jota ei tiedä kukaan muu kuin sen saaja'".* Jumala siunaa Sanansa.

Smyrnan, Pergamon ja Tyatiran seurakuntien välillä on eräs yhteys. Voitte nähdä tuon yhteyden olevan saatanaallisia hyökkäyksiä Jumalan maan päällistä todistusta vastaan. Muistatte, kun eilisiltana käsitelimme Smyrnan seurakuntaa, kiinnitimme huomiota ilmaukseen: Saatanan synagooga. Ja jäljitimme sen olevan juutalaista vastustusta, joka nosti esiin poliittisen käsivarren, joka pyrki murskaamaan seurakunnan, joka oli uskollinen Kristukselle. Niinpä saatoitte nähdä siellä juutalaista vihamielisyyttä yrittämässä murskata seurakunnan vainon kautta - Smyrnassa. Mutta kun tulette Pergamon tapaukseen, ilmaisu onkin seuraava: Saatanan valtaistuini. Ja kuten tulemme jonkin ajan päästä huomaamaan, tämä on pakanahyökkäys seurakuntaa vastaan. Mutta tällä kertaa se ei yritä murskata - onkin jotain paljon pirullisempaa Saatanalta. Ja ajatus, kuten tulemme näkemään, on saada seurakunta tekemään kompromisseja, niin että se, mitä ei voitu murskata ulkopuolelta, tullaan vesittämään sisäpuolelta. Ja sana jonka kohdistamme Pergamon seurakuntaan ei olekaan vaino - mikä tuli Smyrnan osalle - vaan sen "suosiminen". Seurakunnalle ikäänkuin

annetaan taputus selkään, annetaan sille paikka ja asema, ja huomaatte, kuinka tuo seurakunta tulee enkelimäisesti sujauttamaan kätensä maailman käteen. Se itse asiassa tekee myönnytyksen, kompromissin.

Mutta kun te katsotte seurakuntaa Tyatirassa, ei ole kyseessä Saatanan synagooga, eikä edes Saatanan valtaistuini - se on Saatanan syvyudet, jotka mainitaan. Ja siellä näemme, että tämä on hengellistä vastustusta - edelleen Saatanalta - mutta toisenlaisella taktiikalla. Ei murskatakseen seurakunnan; se on vainoa ulkopuolelta, ei ainoastaan saada seurakuntaa lankeamaan kompromissiin; se on suosimista, vaan turmella seurakunta, niin että se päättyy totaaliseen saastumiseen. Ja sen me tulemme näkemään Tyatirassa.

Kolme tiettyä sanaa kuvaavat aivan täsmällisesti sitä, mitä koetan nyt esittää sydämellenne: jollei Saatana voi voittaa sotaa - se on vainon keino, sitten hän saattaa seurakunnan myönnytyksiin maailmallisuudella; se on tämäniltaisten tutkimustemme tila. Ja heti kun hän on saanut jalansijan sisällä, niin se lopulta päättyy saastumiseen, mikä on pahuutta. Se kehittyy seurakunnan sisällä. Nyt, siinä on se kaava. Ja siinä on sielunvihollisen taktiikka. Hän murskaa, saattaa myönnytyksiin, ja se kaikki tulee päättymään turmelukseen.

Nyt, siinä on varoitus. Sallikaa minun tulla hetkeksi tuohon käytännölliseen opetukseen, jonka voimme oppia tästä Herran viestistä Pergamon seurakunnalle. Pyydän teitä kanssani pohdiskelemaan - kuten teimme edellisiltana - millaista olisi ollut elää Pergamossa; kulttuurissa, jolla olisi ollut vaikutuksensa teihin. Ja tulen esittämään, että Pergamossa olisi ollut kolme asiaa, jotka olisivat vaikuttaneet teihin: ensiksikin, Pergamo oli keisarillisen vallan keskus. Nyt, Efeso yhtäällä ja Smyrna toisaalla kilpailivat, kumpi olisi kaikkien tärkein kaupunki Vähä-Aasiassa. Mutta Pergamo, kuten se Raamatussamme mainitaan, oli itse asiassa keisarillinen pääkaupunki. Ja siellä roomalainen magistraatti, roomalainen tuomioistuini sijaitsi. Ja yhteys Pergamoon, kuten roomalaiset sanoivat, oli "miekan oikeus": valta toimeenpanna oikeutta. Ja sen vuoksi keisarillinen valta oli keskitetty Pergamoon.

Eikö tämä ole merkityksellistä? Että Herra ilmoittaa itsensä tälle seurakunnalle Sinä,

Seitsemän lampunjalkaa - Pergamo

jolla on kaksiteräinen, terävä miekka. Se asettuu keisarillista valtaa vastaan. On olemassa toinen valta, ja se on Herran kädessä. Mutta toinen asia, joka olisi lyönyt leimansa teihin Pergamossa oli, ettei ollut ainoastaan kyse voimasta, vaan tiedosta. Koska tämä oli yliopistokaupunki, tämä oli Vähä-Aasian Cambridge tai Oxford. Juuri siellä yliopistot saivat alkunsa. Ja heillä oli mahtavaa opetusta. Heillä oli lääketieteen opetusta - Ascelupiasta palvottiin siellä suurena parantajana. Ja hänen symbolinsa oli käärme kietoutuneena Hermian sauvan ympärille. Tuo symboli on edelleen lääketieteen merkinä, meidänkin päivinä!

Ja juuri siellä väitettiin tapahtuvan ihmeperantumisia niin, että Pergamo oli silloin tunnetun maailman uskonnollisten parantumisien pääpaikka. Mutta he ylpeilivät tietämyksellään. Ja eikö ole merkityksellistä, että Herra sanoi: "Minä tiedän". "Minä tiedän tarkalleen, mitä liittyy todistukseenne". Palaamme tähän kohtaan hetken kuluttua.

Mutta oli jotain muutakin. Ei ollut pelkästään keisarillista valtaa, eikä vain tieteellistä ymmärtämistä - yliopistot, vaan siellä oli uskonto. Ja Pergamossa oli varsin erikoislaatuista, ekumeenista uskontoa - se oli siellä. Sillä kun heillä oli alttareita kaikille tunnistetuille jumaluuksille, ja niitä oli luonnollisesti suuri pantheon siellä, Pergamo ylpeili tällä: he olivat siinä kaupungissa perustaneet sen maanosan toiseksi ainoan alttarin keisari Augustuksen palvomista varten, vuonna 27 jKr. He olivat rakentaneet sinne valtavan alttarin. Smyrna sai ensimmäisen, Pergamo toisen. Ja tiedättekö, tämän laatusella uskonnolla oli poliittinen tausta, kuten selitin. Sinun ei tarvinnut hylätä kaikkia muita uskontojasi - ei, sinä sait pitää ne kaikki - niin kauan kuin poltit hyppysellisen suitsuketta caesarille. Koska tuo sana Augustus - ja tiedättekö, useimmat eivät tiedä sitä - tuo nimi oli varattu jumaluudelle. Ja kun he tekivät caesarista Augustuksen, he julistivat: hän on jumala. Ja he liittivät palvontaansa sanan "sotar", vapahtaja, ja sanan "kyrios", herra. Ja he kruunasivat hänet.

Luonnollisesti kaikki tuo oli poliittista, mutta sen tarkoituksena oli sulauttaa uskonto ja politiikka yhteen, niin että koko valtakunnalla oli jotain sellaista, joka yhdisti heidät kaikki. Ja siellä Pergamossa oli suuri

alttari Zeukselle. Minä ihmettelen, onkohan tämä sitä mitä Pyhä Henki ja Herra itse tarkoittivat, kun Hän sanoi: "Missä Saatanan valtaistuini on". Nyt saatatte ihmetellä, mikä yhteys tässä on? Haluan teidän pysähtyvän kanssani erääseen pieneen historian yhteyteen, joka on kiintoisaa, ainakin. Saanko viedä teidät ajassa taaksepäin erääseen lokakuiseen yöhön vuonna 539 eKr. Eli menemme varsin kauas ajassa taaksepäin. Tuona yönä Kooreksen armeijat valloittivat Babylonian, lähes ilman verenvuodatusta. Mutta tuona yönä babylonialaisen uskonnon papit pakenivat Babyloniasta; he eivät jääneet. Minne he sitten menivät? He menivät Pergamoon. Ja Ascelupiaksen koulussa he perustivat babylonialaisen mysteeriuskonnon istuimen. Ja tuohon mysteeriuskontoon he sitoivat Pergamon ihmiset - jotka eivät tajunneet olevansa sidottuja! Tämä oli uusi uskonto, mutta se oli uskonto, joka oli leviämässä koko maailmaan. Osa tuota ryhmää jätti Pergamon ja meni Roomaan. Ja siellä Truskilainen linkki, Roomaan perustettuna, tarkoitti, että Rooman senaatin takana hallitsi babylonialainen kontrolli. Ja siitä syystä caesaria alettiin julistaa universaaliseksi vapahtajaksi ja herraksi - antamalla hänelle nimen, joka ylitti kaikki muut nimet. Se on syvällä babylonialaisessa traditiossa, koska se on mitä Semiramis, Nimrodin vaimo, teki. Tiedättekö, mitä Semiramis tarkoittaa? Semiramis tarkoittaa "universaalia nimeä"! Ja hän kruunasi miehensä Nimrodin, joka oli kuollut ennen poikansa Tammuksen syntymää. Mutta hän kruunasi hänet uudelleensyntyneeksi pojassaan Tammuksessa. Ja äiti-lapsi -kultti on babylonialaista. Se on paljon ennen Kristusta, joka makasi Marian sylissä, mutta äitiä ja lasta palvottiin Babyloniassa. Se siirtyi Babyloniasta Pergamoon. Ja siellä, missä Saatanan valtaistuini on, Jumalan Henki on tunnistettu, ja ekumeeninen uskonto, joka saattoi ja pystyi vallitsemaan valtakuntaa, sai juurensa Babyloniasta, Pergamon kautta.

Siinä on Pergamon tilanne ja tausta, jonka havaitsette yhteydessä Pergamon kaupunkiin. Ja seurakunnalle tuossa kaupungissa - jolle Vapahtaja nyt lausuu - "sinä pidät minun nimestäni kiinni". Juuri siinä paikassa, missä toinen nimi vaati uskollisuutta. "Te pidätte Minun nimestäni kiinni tiukasti" - voi kuinka pidän tuosta toteamuksesta. Ja Hän tulee puhumaan ajasta ja niin edelleen, milloin he

Seitsemän lampunjalkaa - Pergamo

tekivät tätä, mutta maistelkaapa hetki sen suloisuutta. Kun Augustuksen nimi, keisarin nimi, piti koroiittaa, hyväksyä ja tunnustaa, löytyi vielä pieni ryhmä, joka oli valmistautunut omistamaan Herran Jeesuksen Kristuksen nimen.

Siinä on käytännön opetus. Nyt, hyvin nopeasti antakaa minun julistaa se profetallinen opetus. Muistatte, että emme ole nähneet näissä seurakunnissa vain erityisiä seurakuntia, emme pelkästään hengellisiä tiloja, vaan seurakunnan historian aikakausia. Havaitimme Efeson viittaavan jälkiapostoliseen ajanjaksoon, kun intohimo Kristuksen persoonaa kohtaan oli haihtumassa. Itse asiassa, annoimme silloin Efesolle nimityksen langennut seurakunta. Herra puhutteli sitä sellaisena. Hän sanoi: "Sinä olet langennut". Ja uskomme, kuten painotin, että sen käsitesisältö on langennut nainen. Hän oli pettänyt Herransa. Ja siis, tuo ajanjakso päättyisi jotakuinkin apostolisen ajan loppuun. Ja sitten tulisi ajanjakso, jolloin ei ainoastaan intohimo haihtuisi, vaan seuraisi vainon aikakausi - Neron toimesta, valtakunnan hallitsijana, Diocletianukseen saakka. Silloin oli vainon jakso, jolloin kymmenen kertaa vainon aallot löivät todistuksen ylitse, ja monet kristityt, kuten havaitimme edellisiltana, menettivät elämänsä Kristuksen tähden. Tuo jakso saattaa hyvinkin viitata aikaan, jota kesti Konstantinuksen kääntymyksen saakka, mikä tapahtui 312 jKr, Melvian taistelun aikana. Te muistatte, mitä tapahtui: Kontantinus oli matkalla puolustamaan valtakuntaansa, ja kuten hän sen on muistiin merkinnyt, hän polvistui Kristuksen edessä. Hänen tarinansa kertoi, että taivaalla hän näki ristin merkin ja latinankieliset sanat: "in hoc signo vinge" = tässä merkissä voita. Hän polvistui, ja hyväksyi Kristuksen Vapahtajaksi. No, te saatatte asettaa hänen kääntymyksensä kyseenalaiseksi - hänen käytöksessään on paljon, joka jättää kysymisen varaa; paljon josta häntä voitaisiin syyttää - mutta mitä hyvänsä sanottekin, siitä seurasi tämä: vaino lakkasi. Yhdessä yössä vaino loppui! Ja aivan uusi olosuhteiden tila tuli tilalle.

Nyt te olette siis siirtymässä vainon ajasta Pergamon tilaan, jota vain yksi sana voi kyllin hyvin kuvata: suosiminen. Se oli nyt suosittu asia. Se oli nyt asianmukainen juttu. Se oli nyt menestyksen salaisuus jopa

ammattissasi: olla kristitty! Jokaista muuta katsottiinkin nyt alaspäin. He kuuluivat vanhaan pakanajärjestelmään. Tiedättekö mitä se merkitsi? Se merkitsi, että ihmisää vihmottiin. Vihmottiin, ei kastettu, ja sehän juonsi alkunsa Babyloniasta; sieltä vihmominen sai alkunsa. Älkää tässä kohtaa tehkö minkäänlaista väärä päätelmää: Raamatusta ei löydy sanaakaan vihmomisesta - se on babylonialainen tapa. Mutta ihmiset vihmottiin massoina - miksikö - saattaakseen heidät todistuksen piiriin. Se oli yksinkertaisesti todistus.

Tiedättekö, mitä muuta tapahtui? Vanhojen pakanauskontojen papit, heillä kaikilla yhteytensä Babyloniaan, heistä tuli prelaatteja uudessa kirkossa. Koska heidät vain vihittiin jatkamaan samoja vanhoja käytäntöjä uuden nimen alla. Kaikki tämä ei suinkaan tapahtunut hetkessä, mutta annan teille yhteenvedon siitä, mitä tapahtui sen jälkeen, kun kristinuskosta tuli suosittua. Ja ihmiset tuotiin massoina, papeille annettiin paikkansa - tunnustavina kristittyinä - mutta he toivat mukanaan papinkaapunsa, rituaalinsa ja julistuksensa. Saatoitte nähdä tonsuurit, kaavut ja paavin tänään kantaman päähineen - jolla ei ole mitään tekemistä judaismin kanssa niin kuin sillä väitetään olevan - se on itse asiassa Daagonin, kalajumalan, pyrstö. Mistähän se sitten tuli? Se tuli Babyloniasta, yhtenä silmännähtävänä yhteytenä Nimrodiin. Ja avaimet, joita hän kantaa nipussaan - ne eivät ole Pietarin avaimet; älkää vain erehtykö tässä. Ne ovat Janneksen, vuoden avaajan, avaimet - erään Rooman jumalista. Voisin jatkaa tätä vaikka kuinka: papeista tuli prelaatteja, temppeleistä ja uhrauspaikoista uudelleen vihittiin kirkkoja. Ja he toivat mukaan kaiken, mikä liittyi ikivanhoihin riitteihin. Ja luonnollisesti: kristityt olivat suosittuja. Festivaalit, Kristuksen syntymä, oli kytketty Saturnaliaan - vuoden vaihtumiseen. Se oli liitetty pakanafestivaaliin. Tuosta Saturnaliasta tuli juhla nimeltä Joulu. Pääsiäinen, englanniksi "Easter", on yksinkertaisesti Ishtarin juhla, mikä on Semiramiksen edustaja. 40 päivän paasto luonnollisesti liittyi Tammuksen suremiseen. Hesekielin kirjasta, 40 päivää liittyen Hänen ylösnousemukseensa haudasta, teille yht'äkkiä tarjotaankin pääsiäismunia ja pääsiäispupua; kaikki symboleja, jotka

Seitsemän lampunjalkaa - Pergamo

viittasivat siihen, että tässä oli käsillä jotain huomattavaa.

Kaikki tämä vain tuli sisälle seurakuntaan! Ei vain yhtenä kevyenä pyyhkäisyinä, vaan seuraavina vuosina. Se mitä tahdon sanoa on tämä: tämä suosituimmuuden aika, alkaen 312 jKr vuoteen 606 jKr. saakka. Saatatte kysyä, miksi vedät viivan vuoteen 606? Se on minun oma piirtoni seuraavasta syystä: se oli maamerkki. Mitä sitten tapahtui vuonna 606? Rooman piispa, kuten häntä kutsuttiin, julistettiin maailmanlaajuisesti piispaksi - itse asiassa, ensimmäiseksi paaviksi. Ja siinä kohtaa on maamerkki. Se indikoi huomattavaa asemaa, valtaa ja voimaa universaalille nimelle. Mutta se ei ollut tuon nöyrän galilealaisen nimi. Se ei ollut ristin Jeesuksen nimi. Se oli toinen nimi, jota julistettiin, mutta Jeesuksen nimi käytännössä kiellettiin.

Ja lopputuloksena oli paaviuden ilmaantuminen. Se on ajanjakso, jota varten tuli kirje Pergamolle. Mitä se sitten oli, minäpä kerron. Tämä oli liitto - seurakunnan ja maailman liitto, uskonnollisen johdon alaisuudessa. Se on sitä, mistä puhutaan 2 Kor. 6:ssa. Se oli vanhurskauden ja vääryyden liitto. Se oli valon ja pimeyden liitto. Se oli Kristuksen ja Bileamin liitto - uskoviin ja uskomattomien, Jumalan temppelein ja epäjumalien. Eikö juuri siksi sana pergamo tarkoita "turmeltua"? Tosiasiassa turmeltu, mutta on toinenkin sana: avioliitto, jota Jumala vihaa.

Se oli tuo seurakunta, annettuna tuon porton käteen, toisen käteen. Siinä on profeetallinen opetus. Mutta nyt emme tule pelkästään käytännön opetukseen emmekä profeetalliseen, mutta tulemme yhä uusiutuvaan opetukseen: opetukseen, joka pätee kaikkina aikoina. Opetus tästä seurakunnasta, mikä osoittaa minulle maailmallisuuden tilat ja askeleet, jotka voivat tulla sisälle Jumalan todistukseen ja vesittää sen, ja se johtaa turmeltumiseen, jolle siitä tehdä parannusta.

Tuossa asiassällössä haluaisin teidän tutkivan muutamia tapahtumia. Ensiksi haluan kiinnittää huomiota tähän: Kristuksen näky - tapa millä Hän esittää itsensä tälle seurakunnalle. Hän esitti itsensä Efesolle sellaisena, että he olivat unohtaneet Hänen asemansa seurakuntien keskellä. Smyrnalle Hän esiintyi Sinä, josta tuli kuollut ja on

elävä - he olivat unohtaneet Hänen kärsimyksensä. Mitä lohdutusta se olisi tuonutkaan heille, kun he kohtasivat kuolemaa. Mutta täällä - he olivat unohtaneet Hänen voimansa. Mitä se on? Hänet on esitetty Sinä, jolla on miekka, se terävä ja kaksiteräinen. No mitä se tarkoittaa? Tuo miekka on epäilemättä symbolisesti Jumalan Sana. Ja Jumalan Sana voi tuoda, kuten 2 Piet. 3 osoittaa, luomisen. Mutta tuo sama Sana voi tuoda kaaoksen, se voi tuoda tuomion, tulvassa. Nyt, kaksiteräinen tarkoittaa seuraavaa: se on siunaukseksi, kun se on kuumennettu, ja se on tuomioksi, kun se on hyljätty. Juuri tästä syystä teillä on toinen maininta miekasta tässä raamatunkohdassa. Kun Herra sanoi: "minä tulen sinun tykösi pian ja sodin heitä vastaan". Huomatkaa eroavaisuus: "minä tulen sinun tykösi pian ja sodin heitä vastaan suuni miekalla".

Veli ja sisar, jos voisin pitää pienen tauon, saadakseni teidät ymmärtämään henkilökohdallisen ja käytännöllisen opetuksen, joka on tässä: Hebrealaiskirjeen luku 4 kertoo minulle: "Sillä Jumalan sana on elävä ja voimallinen ja terävämpi kuin mikään kaksiteräinen miekka ja tunkee lävitse, kunnes se erottaa sielun ja hengen, nivelet sekä ytimet, ja on sydämen ajatusten ja aivoitusten tuomitsija" (Heb. 4:12). Nyt, jos te annatte sen tehdä työnsä, se tuo siunauksen. Sillä tavoin jokainen meistä pelastui, eikö niin? Me annamme tuon Sanan tunkea lävitse, näyttäen meille, että me olemme syntisiä. Se toi meidät alas, jätti meidät epätoivoisiksi ja avuttomiksi. Se osoitti, että olemme vain kurjia syntisiä, jotka olivat ansainneet kadotuksen. Mutta tuo sama Sana ohjasi meidät Vapahtajan tykö. Raamattu sanoo: "Kristus kuoli jumalattomien puolesta". Me hyväksyimme tuon väittämän ja uskoimme sen - meidät pelastettiin.

Mutta se Sana ei tuo pelkästään siunausta. Se Sana voi tuoda tuomion, kun se on hyljätty. Kun pyhillä on tuo Sana, kun he kuulevat sitä, he ovat velvolliset tottelemaan sitä. Ja juuri se tekee palvelukokoukset tukeviksi. Koska palvelukokoukset eivät ole vain korvan syyhyksi, tai kehittämään mieltä - ne on tarkoitettu saavuttamaan Jumalan tahto. Ja palvelukokouksen tärkeä hetki on sen jälkeen, kun puhuja on lopettanut. Minun on joko noudatettava sitä, tai kieltäydyttävä

Seitsemän lampunjalkaa - Pergamo

siitä. Kaikkein korkein siunaukseni lepää aina tässä: on tehtävä, mitä Sana sanoo. Kunnioitettava toisten ajatuksia. Kun minä teen niin, seuraa siunaus. Mutta kun kieltäydyn siitä, kaksiteräinen miekka astuu kuvaan, ja kuten pian havaitsemme, sillä oli käyttöä tässä, juuri tälle seurakunnalle. Koska tuomio saattoi tulla.

Niin näky Kristuksesta, kaksiteräisen miekan kera. Mutta haluan teidän huomaavan seuraavan, kun Herra alkaa puhua. Minun toinen pieni huomioni on tämä: Hän arvioi - minä tulen puhumaan siitä Hänen sovituksensa arvona - koska Hän säätää niin. Hän sanoo: "Minä tiedän". Juuri tähän tietämiseen haluan teidän kiinnittävän hetkeksi huomiota. Koska juuri se tuo arvoa sille, mitä Herralla on sanottavaa. Mitä Herra sitten tiesi? Hän sanoi: "Minä tiedän, missä sinä asut". Mitä se sitten tarkoittaa? Hän tiesi, että he asuivat vaarallisessa paikassa. Ehkä siinä on pieni nuhtelun sanakin, tuossa sanassa "asut". Koska pyhiinvaeltajina heidän olisi tullut olla vain läpikulkumatalla. Mutta he olivat asettuneet aloilleen - ehkä siinä on nuhdetta. Mutta Hän sanoi: "Te asutte siellä, missä Saatanan valtaistuini on". Se on se paikka, jossa Saatanana asuu, jonne hän on rakentanut maan päälle paikan, josta käsin hän toimii. Nyt muistakaapa tämä asia: Saatanana ei ole kaikkietävä. Hän ei tiedä kaikkea, hän ei ole Jumala. Eikä Saatanana ole kaikkialla oleva. Hän voi, luotuna, olla vain yhdessä paikassa kerrallaan. Ja uskon, että Herra osoitti Pergamolle ja sanoi, että sillä hetkellä hän oli siellä. Koska pakanauuskonnon ja ekumeenisen uskonnon takana väijyi tämä pimeä voima. Olen jäljittänyt sen Babyloniasta ja nähnyt sen päätyneen Pergamoon.

Saanan antaa vielä lisäyhteyden, joka kiinnostaa niitä, jotka pitävät historiasta. Kun Pergamon kuningas Attalus kuoli, hän lahjoitti laillisesti oikeutettuna hänen valtaistuimensa, kuningaskuntansa ja kaiken mitä niihin liittyi - caesarille. Ja eräs asia, joka siirtyi Roomaan oli tämä: sormus. Ja tuon sormuksen sisällä nämä sanat: pontifex maximum, korkein pappi. Se tarkoitti, että tuon sormuksen kantaja oli babylonialaisen kultin, uskonnon, ylipappi. Hän antoi sen caesarille, ja Julius Caesar kantoi sitä. Ja kaikki seuraavat caesarit, vuoteen 378 saakka. Mitä sille sitten tapahtui? Caesar otti sen sormestaan; valtaisa hallitsija otti sen

sormestaan, ja asetti sen Rooman piispan, Damaskuksen piispan, sormeen - niin että Rooman prelaatti, tähän päivään saakka, kantaa tuota sormusta sormessaan. Ja pontifex maximum, suuri pappi, ainoa välimies, ei olekaan Kristus niinkuin Raamattu sanoo, vaan se on tuon babyloniasta siinneen uskonnon ylipappi. Ja siellä se on - Roomassa - tänäkin iltana.

Tiedättekö muuten mitä Baabel merkitsee? Se tarkoittaa "Jumalan portti". Tämä oli siis toinen tie Jumalan luokse - tuon ylipappeuden ja babylonialaisen uskonnon riittien kautta. Ja kaikki tuo, minkä tulemme havaitsemaan seuraavalla kerralla, on kehitetty roomalaiskatolisuudessa - ja paaviudessa. Nyt, meidän tulee olla tahrattomat: me rakastamme roomalaiskatolisia, me rakastamme kaikkia heitä - heidän sielujaan, jotka elävät hengellisessä pimeydessä ja jotka on pimitetty synkeydellä, joka on saatanallista. Mutta älkää erehtykö tässä: se järjestelmä, joka pitää heitä otteessaan, ei ole vain jokin toinen tunnustus tai kristillisyyteen kuuluva osa; se on pimeä, saatanallinen järjestelmä. Ja se tulee, ja suoraan sikiää, Babyloniasta. Ja tänä iltana se on uskollisesti säilytettynä paavilaisuudessa.

Niin, se oli se vaarallinen paikka, jossa Saatanalla oli valtaistuimensa. Mutta Herra sanoo enemmän: "Tiedän että kannatte Minun todistustani vaarallisena aikana". Huomasitteko sen: "sinä pidät minun nimestäni kiinni etkä ole kieltänyt minun uskoani niinäkään päivinä, jolloin Antipas, minun todistajani, minun uskolliseni, tapettiin teidän luonanne, siellä, missä saatanana asuu". Vaarallisia aikoja! Ja Herra jatkaa. Paljon ei tiedetä Antipaksesta. Eräs tieto auttoi minua: Antipas oli hammaslääkäri ja lääkäri Pergamossa. Ja häntä pakotettiin hyväksymään caesarin uskonto. Kuten Polykarpus, hänetkin tuotiin alttarin eteen ripottamaan hyppysellistä suitsuketta liekkiin caesarin palvomiseksi. Antipas kieltäytyi siitä. "sinä pidät minun nimestäni kiinni etkä ole kieltänyt minun uskoani", mitä sitten tapahtui? Hänet laitettiin kuparisammion sisään ja se kuumennettiin punahehkuseksi. Hänet keitettiin heidän keskellään. Sitä maksoi olla uskollinen. Sen se maksoi hänelle, joka ei päästänyt Hänen nimestään. Sitä maksoi olla kieltämättä uskoa. Tässä todistus Kristukselle, vaarallisessa paikassa, vaarallisena aikana.

Seitsemän lampunjalkaa - Pergamo

Veljet ja sisaret, meidän paikkamme ei välttämättä ole yhtä vaarallinen; aikamme ei varmasti ole yhtä vaarallinen. Mietin, pitäisimmekö kiinni Hänen nimestään? Kieltäisimmekö Häneen uskomme? Noissa kahdessa ilmauksessa teillä on kaksi perusasiaa: "sinä pidät minun nimestäni kiinni" - se on lojaalisuutta Kristuksen persoonalle. Ajatelkaapa, mitä jokin nimi merkitsee. Ajattelin tänään kolmea suhdetta, missä käytämme nimeä: avioliitossa, kun nuori nainen tulee vihityksi miehelle, hän ottaa miehen nimen. Siinä on jaettua yhteyttä ja nimi on sen ilmaus. Mutta sitten on perhe, joka tulee kuvaan ja he automaattisesti kantavat tuota nimeä. Niin, että ominaisuudet tulevat esiin nimen ilmauksena. Ymmärrätkö? Erään kerran Aleksanteri Suuren eteen tuotiin rikoksen tehnyt sotilas. Häntä vastaan esitettiin vakavia syytteitä. Haastatellessaan häntä Aleksanteri Suuri katsoi häneen ja kysyi: "Sotilas, mikä sinun nimesi on?" Tämä vastasi: "Minun nimeni on Aleksanteri". Ja Aleksanteri Suuri katsoi häneen ja sanoi: "Siispä kuuntele: muuta käytöksesi tai muuta nimesi!".

Ominaisuudet tulevat siis esiin. Mutta sitten perhe ehkä menee mukaan kaupan maailmaan ja nimi laitetaan ilmoituskylltiin. Nyt tuo nimi on eräänlainen vaatimustason ja käytöksen tunnus. Niin teillä on nimi joka käy lävitse näiden erilaisten ominaisuuksien. Laittakaa ne kaikki yhteen ja alatte havaita, mitä merkitsee että Herran Jeesuksen Kristuksen nimi on asetettu minun päälleni. Olen kytketty Häneen. Minut on tuotu yhteyteen Hänen kanssaan. On perheyhteys Kristuksen kanssa. Ominaisuuksien tulisi siis tulla näkyviin. Sitten on Hänen työnsä, jota tulisi tehdä. Voinko tehdä sitä Hänen nimessään? Lojaalisuutta Hänen persoonaansa kohtaan. Mutta on enemmänkin: on lojaalisuutta Hänen läsnäololleen: "etkä ole kieltänyt minun uskoani".

Voitteko tänä iltana katsoa ja sanoa, että jopa kristikunnassa tänä iltana, jossa on paljon tunnustusta, ei silti ole lojaalisuutta Jumalan Sanalle, Kristuksen uskolle? Havaitsette suurien miesten kieltävän Hänen neitsestä syntymisensä, synnittömän ihmisyytensä, kieltävän Hänen sijaisuhrinsa, Hänen kunniaakkaan ruumiillisen ylösnousemuksensa haudasta ja Hänen pikaisen paluunsa takaisin. Eikö siinä ole tulos siitä,

että on päästetty irti Hänen nimestään, eikä ole pidetty kiinni Hänen uskostaan. Siellä on sitä, mikä on hyljätty.

Herra sanoi: "Minä arvostan uskollisuuttanne ja vakaumustanne, vaarallisessa paikassa, vaarallisena aikana". Niinpä, tässä on näky Kristuksesta, Hänen sovituksensa arvo. Ja sitten menemme seuraavaan pieneen yksityiskohtaan, joka huolettaa Häntä. Hän katsoo heihin ja sanoo: "minulla on vähän sinua vastaan". Älkää rakkaat ajatelko siitä tavasta miten se on sanottu englanniksi, että Hän olisi vähätellyt - että nämä olisivat vain pikkuasioita - siitä ei ole kyse. Ajatus on, että kaiken Hänen käskemänsä keskellä, on vain kaksi asiaa, jotka ovat niin elintärkeitä, että Hänen täytyy kiinnittää kuulijoiden huomio niihin ja sanoa: "Hei katsokaa, ellei tämä taipumus - tuo trendi - tule käsitellyksi: ellette tee parannusta, minun täytyy käyttää miekkää." Niin vakavasta tilanteesta on kyse.

Mitä Hän itse asiassa haluaa tarkalleen tuoda esiin? Kaksi asiaa: "sinulla on siellä niitä, jotka pitävät kiinni Bileamin opista" ja "Niin on myös sinulla niitä, jotka samoin pitävät kiinni nikolaiittain opista". Nyt saatatte sanoa: mikä tarkasti sanoen on niin vakavaa näissä kahdessa asiassa? Bileamin opin vedän yhteen tällä tavoin: "ole hieman joustavampi lojaalisuudessasi". Selitän, mitä tarkoitan tällä. Bileam oli omissa silmissään suuri mies. Bileam tiesi monia asioita. Bileam oli jossain määrin armoitettu mies. Bileam oli paha mies. Mutta hän oli päättänyt erään asian: aion käyttää lahjojani omaksi edukseni ja omaksi voitokseni. Ja muistatte, kuinka hän yritti kirotta Jumalan kansaa, Israelia, eikä Jumala sallinut sen tapahtua. Hän joutui vetäytymään, eikä kyennyt kiroamaan heitä. Ja koska hän ei kyennyt kiroamaan heitä, hän järjesteli heidän turmionsa. Nyt, Bileamin opetus Baalakille yhteydessä Jumalan kansaan, oli tämä: "Katso, Jumala jota nuo ihmiset palvelevat, on Pyhä Jumala". Jos asetat heille ansan - se on kompastuskivi - ja tuo sana tarkoittaa kirjaimellisesti linnunloukkua, jossa puutikku pannaan loukkuun sisälle, ja siinä on syötti. Lintu näkee syötin, lentää sisään, nokkii tikkua ja loukku napsahtaa ja lintu on napattu. Tuo on kompastuskiven kirjaimellinen merkitys. Se on se pieni tikku, joka virittää loukun. Ja Bileam sanoi: "Aseta loukku, laita hyvin syötettä, koska Jumala jota nuo ihmiset palvelevat on Pyhä Jumala.

Seitsemän lampunjalkaa - Pergamo

Jos he lankeavat, tuon Jumalan on oikaistava heitä. Tuon Jumalan on tuomittava heidät. Ja sinä olet voittanut pelin, koska Jumala ei voi katsoa syntiä ja Hän tuomitsee nuo ihmiset". Se oli tuo loukku ja Israel lankesi siihen.

Mikä oli syötti? Mooabin kaunis tyttö - hän oli syötti. Saa heidät tekemisiin noiden tyttöjen kanssa, saa nuo tytöt kutsumaan heitä uhraamaan. Heillä on silloin huvinsa, mutta se päättyy haureuteen. Ja Jumala tuomitsee heidät, ja kansa tuhotaan. Ja erämaassa oli 24000 hautaa todistamassa, että Bileam oli oikeassa. Eikö tuo opetus ollut ansa?

Nyt, muistatte aiemmilta illoilta, että Efesolla oli yhteytensä Genesiskeen. Eilen näimme, että Smyrnalla oli yhteys Exodukseen. Tänä iltana tulemme näkemään, että Pergamolla on yhteys erämaa-vaellukseen. Kuka oli erämaassa: Bileam. Mutta ennen Bileamia oli Amalek. Ja mitä Amalek kuvaa? Amalek kuvaa lihaa. Ja se on liha, joka pettää ja saattaa ansaan. Ja Amalek ja Bileam, toimien yhdessä, turmelivat Jumalan kansan.

Siinä on tausta. No mutta mikä oli käytännön pointti? Bileamin opetus alkoi maailmallisuudella. Kytke heidät sellaiseen, minkä Jumala on kieltänyt, saa heidät kiikkiin lihan kautta, sellaiseen joka viehättää. Heidän tulee olla paljon vapaammat, aivan niin. Ettekös tunnekin tuon opetuksen? "Olette liian jäykkiä, liian eristäytyneitä, liian ahdasmielisiä. Olkaa nyt hieman joustavampia lojaalisuudessanne, ja antakaa hieman myöten maailmallisuudelle - ei se teitä vahingoita. Voitte olla yhteydessä tähän, voitte liittyä tuohon poliittiseen puolueeseen, voitte liittyä tuohon liittoon. Voitte alkaa liiketoimiin tuon pelastumattoman kumppanin kanssa ja niin edelleen. Ei se teitä vahingoita!" Se oli juuri se syötti. Sitä on maailmallisuus. Ja mitä siitä seurasi? Uskottomuuden tuloksena on aina loppu, koska kuten Kirjoitukset osoittavat tässä, eivät he ainoastaan asettaneet kompastuskiveä Israelin lasten eteen, vaan he söivät epäjumalille uhrattua. Se toi sisälle epäjumalanpalvonnan. Tuo maailmallisuus, maailman viisaus siloitti tietä palvonnalle, joka vei heidän sydämensä Jehovan luota. Ja siitä seurasi vielä jotain muuta. Uskottomuus päättyi epäjumalanpalvontaan, ja sen huipentumana oli moraalittomuus. Sitä oli maailman pahuus.

Ettekö havaitse vaaraa, joka vaani juuri tätä seurakuntaa? Kun oleminen Kristukselle kuuliainen tulisi kalliiksi. Niinpä Bileamin opetus oli tulossa sisälle sanoen, ettei teidän tarvitse olla niin suorina. Ei, te voitte silti kuulua mukaan, vaikka olettekin hieman vapaammat lojaalisuudessanne. Ja liha on monen pyhän loukku. Moni pyhä on joutunut tupakan loukkuun, pullolliseen viiniä, epäpyhään kirjaan ja yksilöiden todistus on pilattu. Mutta vakavinta on, kun siitä tulee oppi. Mutta se ei ole oikein ja se kutsuu päälleen Jumalan kurituksen. Se kutsuu päälleen Jumalan rangaistuksen, koska Hänen kansansa on pyhä. Hänen kansansa odotetaan olevan pyhä. Hänen kansansa odotetaan heijastavan sitä erottautumista minkä Hän on tehnyt pelastaessaan heidät ulos maailmasta. Nyt, siinä on se opetus - ole vapaampi lojaalisuudessasi.

Mutta esitän, tuon kera on jotain muutakin. On nikolaiittain oppi, ei heidän tekonsa mistä puhuttiin Efeson kohdalla, vaan tässä on heidän oppinsa. Muistanette mitä sanoin heistä aiemmalla kerralla: että saattaa hyvin olla, että he polveutuvat Nicolaksesta, yhteydessä liberaaliseen opetukseen - Nicolas Apt. 6:ssa. Mutta on myös mahdollista, että juuriverbi kuvaa sitä, mitä he olivat. Sehän tarkoittaa: "Minä otan ihmiset valtaani". Mitä se on? Se on pappisjärjestelmän esittely ja nouseminen. Jumalan kansan dominointia syrjäyttämällä lahjat, joita Jumala on nostanut seurakunnassa. Niinpä tuon opetuksen yhteenveto on tässä: olkaa huomattavasti rajoittuneemmat johtajuudessanne. Se on nikolaiittojen oppi. Tehän tarvitsette nyt johtajuutta, joka itse asiassa saarnaa, mitä te haluatte ja mistä pidätte. Saarnaa mitä kaivataan - itse asiassa Bileamin opetus heijastuu nikolaiittojen opetuksessa. Mutta pääasia on tässä: teillä täytyy olla miehiä opettamassa sitä.

No mutta mistä niitä sitten saadaan? No, paavilaisuushan ratkaisi koko ongelman, perustamalla heille oman koulunsa ja seminaarinsa. Ja protestanttisuus seurasi sitä perustamalla oman koulunsa ja seminaarinsa - heidän raamattukoulunsa, opistonsa ja yliopistonsa. Mitä tekemään? No mutta, heidän aikeensa olivat erinomaiset. Pitää Jumalan Sana, ja opettaa miehiä opettamaan ja saarnaamaan sitä. Mutta heti kun poikkeat Raamatun pelkistetyltä tieltä, sinä jätät itsesi

Seitsemän lampunjalkaa - Pergamo

avoimeksi Saatanalle kaapata nämä linnoitukset. Ja eikö se ole juuri sitä, mitä on tapahtunut? Useimpien tunnustusten harjoituskoulut ja raamattukoulut on solutettu miehillä, jotka eivät usko sitä sanaa, jota he tunnustavat opettavansa. Käyttäen aikansa hyökkäilemällä perusopetuksia vastaan; tämä on ollut saatanallinen projekti, niin että johtajuutta on asetettu oikeisiin paikkoihin. Ja kun sinulla on joku vastuullinen mies palvelemissa, silloin luonnollisesti jokaisen on uskottava mitä hän opettaa. Mutta Jumalan suunnitelma on aina ollut toisenlainen. Tuoda Jumalan seurakuntaan Jumalan opettamia miehiä ja naisia, ja joiden joukosta Jumala voi nostaa voimassa niitä, jotka ovat kyvykkäitä opettamaan ja saarnaamaan Hänen Sanaansa. Ja Hänen toimintamallinsa on paras.

Mutta ettekö huomaa, että tässä seurakunnassa Herra sanoo: "Nyt Minä seuraan tätä kehitystä syvästi huolestuneena". "Olkaa hieman joustavammat lojaalisuudessanne - älkää ottako Kristukseen viehättymistä niin vakavasti, ettei se häiritse yhteyttänne maailmaan. Ja katsokaa, heti kun tällaista on saatu aikaiseksi, olkaa huomattavasti rajoittuneemmat johtajuutenne osalta!. Kuunnelkaa vain miehiä, joita haluattekin kuunnella. Ja opettakaa heidät niin, ettei minkäänlaista virhettä pääse tapahtumaan". Ja silti kaiken tuon keskellä on ihmisiä, joille Herra sanoo: "Pidätte Minun nimestäni kiinni - ette ole kieltäneet uskoani".

Huomaan että aikaa on jo kulunut melkoisesti. Nyt vielä enää tämä viimeinen kohta. Tässä on komennon ääni: "Tee siis parannus; mutta jos et, niin minä tulen sinun tykösi pian ja sodin heitä vastaan - tässä on ero - suuni miekalla." "Minä käsittelen sen asian, joka on turmellut kansani".

No niin, siinä on se kompromissi, jota on tarjottu. Ja ehdotan jokaiselle pyhälle tänä iltana, että Jumalan edessä - älkää katsoko tätä kaikkea vain historiamielessä tai tunnustusmielessä - saattakaamme se perille sydämiimme. Ovatko tänä iltana ne yhteydet, joita minä olen luonut politiikkaan, yhteiskuntaan, liittoihin - mitä tahansa se onkin - se ei pidä yhtä Jumalan mielen kanssa. Siinä tapauksessa, tässä on tilaisuus - katua. Tuo vastaus on nähtävissä: "Jolla on korva, se kuulkoon, mitä Henki seurakunnille sanoo." On siis niitä, jotka kuulevat - ja niitä

jotka eivät. Mutta nyt, annetaan uusi vakuutus. Herra puhuu voittajalle. Huomasitte sen Efesossa: voittaja saisi nauttia lankeamattomista olosuhteista, se on Genesisistä. Smyrnassa voittajaa ei kohtaisi toinen kuolema, se on Exodusta. Mutta tässä olette takaisin erämaassa, näettekö kuinka se kehittyy. Mitä siellä on? Bileam, mutta siellä on myös manna. Mutta nyt Herra puhuu: "Tiellänne erämaassa tullette tapaamaan tiettyä ilmentymistä, joka tulee eteenne, mutta teen teille saatavaksi ruokaa, juuri kuten tein Israelille. Mannaa taivaasta, joka puhuu Kristuksesta tiellään, puhtaudessaan, persoonassaan. Mutta se ei ole pelkkää mannaa maassa, se on sitä salattua mannaa.

Voi, nämä Pergamon ihmiset olisivat voineet kertoa teille Ocalfin salaisuudesta. Kerron teille salaisuuden: on olemassa salattua mannaa, luultavimmin sitä mannaa kultaisessa astiassa arkissa Jumalan edessä - se on Ilmestysmaja, joka on kuvassa. Tuo manna, tuo annos, se on varattu voittajalle. Se on hänen nautintonsa ja kokemuksensa Kristuksesta, kun hän kulkee läpi meren eroittuneena. Voi rakkaat pyhät, onnistunko tänä iltana jättämään sydämiinne vaikutuksen tällä tavoin: tiedätte, että Kristus on hyvin rakas kaikille meistä tänä iltana. Mutta on sellaisia annoksia Kristuksesta, joita voimme nauttia vain ollessamme eroittautuneena maailmasta, sen teistä ja teoista - ja sen palvonnasta. On erikoisannos nautittavaksi pyhälle, eroittautuneena. Saakaa siitä ote.

Mutta on jotain muutakin. Mitä muuta oli erämaassa? Ilmestysmaja oli siellä. He olivat jättäneet Egyptin mahtavat rakennukset, ja siellä oli pieni telttamaja. Se oli vain pieni paikka: katso sitä ulkopuolelta, sireeninahkoja ja niin edelleen. Ei se näyttänyt kovin kummoiselta eikä ollut puoleensavetävä, mutta siellä Jumala oleili. Ja Hän sanoi: "Kuunnelkaa. Minä annan teille valkoisen kiven". Sehän on muinainen jäsenkivi. Todennäköisesti kuvassa on tämä: Pergamossa saatoit mennä sisään tiettyihin uskonnollisiin paikkoihin, mutta sinulla täytyi olla pääsykivi. Ja sinun täytyi antaa se tai näyttää sitä, jumaluuden nimellä varustettuna - sinä kuuluit hänelle. Mutta Herra sanoo: "Minä annan teille pääsykiven, että erämaassa voitte tulla suoraan sisään läsnäolooni. Ja siinä, kiinnittäen mielenkiintoa tuon mannan osuuteen, Minä annan teille tämän lupauksen: että tuo kivi

Seitsemän lampunjalkaa - Pergamo

---

tulee kantamaan uutta, kirjoitettua nimeä." Aivan erityinen ilmestys sydämelle, joka on eroittautunut maailmasta ja sen teistä.

Rakkaat pyhät tänä iltana, tiedätte että on tulossa erityinen osuus, erityinen lupaus niille, jotka Kristuksen nimen laittavat sydämiinsä, Hänen uskonsa, pitäen tiukasti kiinni, he pyrkivät vaeltamaan ja palvomaan - erämaaoiloissa.

Liha, Amalek hyökkää, Bileamkin iskee, mutta Jumala säästää Hänen omansa. Tuntekaamme nyt tuo annos, tuo erityisosuus Kristuksesta. Rukoilkaamme.

Jim Allen

Kompuroiden tuhon tietä – sitten Jeesus tuli

Olin matkalla kotiin Great North -tietä rakkaan vaimoni ja kahden pienen tyttäreni luo, työskenneltyäni melkein kaksi kuukautta Herran palveluksessa Kentissä. Tien päässä edessäni näin kulkurin liftaavan huonolla menestyksellä. Hänellä oli hyvin hämmästyntynyt ilme kasvoillaan, kun jarrutin Gospel -asuntovaunun, mutta kun hän astui sisälle viereeni, minä olin vielä järkyttyneempi, sillä jos sanotaan ihmisen haisevan, niin tämä ainakin teki niin. Kysyin häneltä, minne hän oli matkalla ja hän vastasi "Granthamiin". Olin masentua: 50 mailia sellaisessa löyhkässä! Tunsin halua raapia itseäni kaikkialta, mutta päädyin siihen, että tämänkin poloisen puolesta Kristus kuoli; niinpä käytin ajan kertomalla tälle miehelle Jeesuksesta ja Hänen valtavasta pelastusvoimastaan. Granthamissa annoin hänelle rahaa ateriaan ja yösjään, sitten ajoin eteenpäin huokaisten helpotuksesta sulkiessani molemmat auton ikkunat.

Jonkin ajan kuluttua miettiessäni tapausta, Pyhä Henki yllättäen puhui sydämelleni: Ben Sutton, sinä olit tuon miehen kaltainen. Löyhkäsit syntiesi kurjuudessa, olit saastainen Pyhän Jumalan silmissä; kompuroit tuhon tietä. Silloin Jeesus tuli ja nosti sinut ylös, ja nyt Hän vie sinut sinne, missä haluat olla.

"eKr."

Kun eräänä päivänä saarnasin Doncasterin kilparadalla, eräs vieressäseisova rohkeni huomauttaa, että isäni oli varmaan pappi ja etten syystä ollut koskaan tuntenut todellista elämää. Kerroin tuolle miehelle, että jos isäni olisi kuullut hänen sanovan noin, hän olisi luultavasti taittanut hänen niskansa! Isäni oli rankkaa elämää kokenut, rajusti ryyppävä, kovakätinen kaivostyöläinen. Ensimmäisiä muistojaani isästani on tapaus, jolloin tullessani alakertaan eräänä aamuna löysin hänet makaamasta keittiön lattialta, jossa hän oli maannut koko yön tyhjen olutpullojen seassa, ja mustia kovakuoriaisia mönki kaikkialla hänen yllään; oluen tuoksu oli houkutellut ne.

Perheessä oli neljä veljestä ja yksi sisar, ja yhdellä jos toisella meistä oli hankaluuksia poliisien kanssa. Vanhin veljeni kunnostautui jo nuorena tappeluissa. Olen varma siitä, että me olimme mestareita juoppoudessa ja

häiriköinnissä, varkauksissa - ja jopa karkaamisessa sotilaspalveluksesta.

Mutta rakkaan äitini ansiosta sain jo varhain kokea sydämellisyyttä. Olin nuorin hänen lapsistaan, ja hän rakasti minua syvästi - ja minä häntä. Eräänä päivänä kun matkasin hänen kanssaan bussilla, tapahtui kauhea yhteentörmäys, ja seuraava muistikuvani äidistä oli, että hän makasi kuolemaisillaan. Lääkäri pudisteli päätään ja sanoi: "Ei toivoa" Yhdeksänvuotias - ja äiti poissa! Oi, kuinka monta yötä makasinkaan valveilla pitkälle aamuun nyyhkyttäen, että Jumala lähettäisi hänet takaisin luokseni.

Yksi toisensa jälkeen veljeni lähtivät kotoa, kun taas minut jätettiin äitipuolen hoiviin. Hän oli minulle rakkaan äitini vastakohta kaikessa. Muistan, kun eräänä päivänä kotona oli ollut hyvin epämiellyttävää, kävelin yli mailin hautausmaalle äitini haudalle. Polvistuin tuon hiljaisen haudan ääreen ja itkin, kunnes en enää pystynyt enempää, syvästi kaivaten tuota rakasta ääntä - sointia, joka oli iäksi vaiennut.

Noin 15 -vuotiaana aloin työskennellä kaivoksessa ja sain viikottain taskurahoikseni ruhtinaallisen yhden shillingin jokaisesta kuudesta työpäivästä. Sitten varhaisessa teini-iässä lähdin kotoa - kaikki maallinen omaisuuteni pienessä matkalaukussa. Vaellusteni ensimmäinen jakso vei minut Jim -veljeni kotiin. Hän otti minut välittömästi siipiensä suojaan, kunnes eräänä päivänä pestauduin laivaan ja purjehdin pois onneani etsimään - tai sellaisia olivat romanttiset ajatukseni. Vähän tämän jälkeen veljeni kuoli munuaistulehdukseen.

Sitten, ollessani vain 20-vuotias, aloin ryyppiskellä ja pian olin viinan orja. Muistan, että 21-vuotis syntymäpäivääni vietettiin pohjoisella Atlantilla. Olimme eksyneet muusta laivueesta ja olimme keskellä rajumyrskyä sukellusveneiden hallitsemilla vesillä. Olin koko ajan täynnä viskiä. Selässäni oli kuukausia neljä pitkää paloarpea, jotka olivat aiheutuneet siitä, että olin niin humalassa, etten pystynyt tuntemaan kuinka lämpöpatteri poltti minua nojatessani sitä vasten.

Koko sota oli alkoholia, taistelua ja verta. Jotkut parhaista kavereistani kuolivat silmiäni edessä, mutta kertaakaan eivät omat pelastumiseni saaneet minua kiittämään Jumalaa. Itse asiassa minusta tuli yhä

Kompuroiden tuhon tietä – sitten Jeesus tuli

paatuneempi ja pahansisuisempi vuosien kuluessa. Mielestäni suurinta huvia oli mennä ulos juomaan pää täyteen -sekä lopuksi tapella.

Lontoossa oli eräs tapahtuma, kun sakkimme oli palaamassa laivallemme. Yksi miehistä nimitteli minua rumasti. Samassa iskin hänen kasvonsa muodottomiksi paljailla nyrkeilläni. Kun häntä kannettiin takaisin laivaan, kävelin vierellä inttäen, ettei hän ollut ainoastaan solvannut minua, vaan myös kuollutta äitiäni. En tule koskaan unohtamaan tuon miehen ruhjoutuneita kasvoja nähtyäni ne seuraavana aamuna.

Kerran Pohjois-Afrikassa eräs laivamme miehistä kertoi minulle, kuinka voisimme helposti ansaita vähän olutrahaa leikkaamalla auki patjamme ja heittämällä untuvat ikkunasta - ja sitten myymällä kankaan alkuasukkaille. Seuraavana aamuna katsellessani laivan partaan yli, vesi oli täynnä nöyhtää niin pitkälle kuin silmä kantoi. Näytti siltä, että koko laivan miehistö oli keksinyt saman idean. No, päiväkausia joimme itseltämme tajun kankaalle, ja kumma kyllä, monet alkuasukkaat näyttivät pukeutuneen eräänlaiseen univormuun... kaikki heidän vaatekappaleensa olivat sini-alkoraitaisia.

Eräänä päivänä Junon rantasillalla Arromanchesissa kaipasin viinaa, mutta olimme juoneet koko varaston. Niinpä päätin mennä maihin ja keinolla millä hyvänsä löytää jotakin, joka toisi väliaikaista tyydytystä viinanhimooni. Niinpä pukeuduin parhaimpiini ja kuljin reunustaa pitkin Bressinin satamalaiturin päähän. Kävelin eteenpäin kaupunkia kohti, ohitin tuhotun saksalaisen ilmatorjuntalaivan, joka yhä lemusi kuolleille ruumiille. Saatoin kuulla jonkin matkan päässä tykkien jylinää, kun poikamme raivasivat tietään kohti Caenia. Sitten huomasin, että portteja vartioitiin ja tie kaupunkiin oli suljettu. Kävelin satama-alueella, kunnes tulin erään talorivistön tykö; niiden edustat olivat satamaan päin, mutta takapihat kadulle päin. Kranaatti oli repinyt reiän erään talon läpi. Molemmille puolille ovea oli laitettu ilmoitustaulu: toinen saksaksi, ja siinä oli pääkallo sekä kaksi ristissä olevaa luuta; toinen englanniksi, jossa luki: "Vaara - räjähtäviä esineitä". Ajattelin itsekseni: "Räjähtäviä esineitä vaiko alkoholia?", ja päätin riskeerata. Hiukseni nousivat pystyyn takaraivossani, kun etenin

tuon pimeän kuolemanloukun läpi. Sitten ulos kadulle tultuani menin viettämään loppuiltaa lempiharrastukseni - viinan - parissa. Silloin olisin tehnyt mitä tahansa viinan vuoksi.

Syylisyys

Sitten eräänä päivänä jotakin ihanaa tapahtui minulle. Tapasin erään nuoren naisen ja rakastuin häneen, ja hänestä tulisi vaimoni. Syntiseen, pimeään elämäni tuli kosketus sellaista lempeyttä, jota olin kokenut pienenä äitini taholta. Kun sota viimein lähene loppuaan, päätin aloittaa uuden elämän. Hankkisin työtä maissa, menisin naimisiin ja eläisin kunniallista elämää - tai ainakin niin ajattelin. OK, menin naimisiin ja löysin myös työtä kaivoksesta, mutta en ollut ottanut huomioon sitä valtaa, mikä sielua tuhoavalla juomalla on. Nousin maihin odottaen saavani yhden noista sotasankareiden asunnoiksi tarkoitetuista kodeista - niistähän olimme kuulleet niin paljon sodan aikana. Päätelin, että minun täytyy rikkoa armeijan parakin portin lukko, ja asua mökissä ilman lupaa.

Olin alkanut ryypätä rajummin kuin koskaan aikaisemmin ja luonteenlaatuni paheni. Muistan, kuinka eräänä päivänä, kun olin tullut työstä ja istuin syömässä päivällistä, eräs mies tuppautui seuraani ja esitti kuuluvasti, että minun olisi parasta pakata kiireesti ja lähteä, koska olin luvatta tunkeutunut armeijan tiloihin. Tartuin leipäveitseen ja ajoin hänet henkijieverissä ulos mökistäni. Hän ei enää koskaan tullut takaisin. Värisyttää ajatellakin, mitä inhottava luonteeni olisi saattanut minut tekemään tuolle miehelle, jos olisin saanut hänet kiinni.

Aloin pelata uhkapeliä juomisen ohessa - ja voi, mikä häpeä - usein menetin kaiken ja näin vedonvälittäjän pistävän taskuunsa vuokratrahamme, jotka olin ottanut murtuneelta vaimoltani. Toisinaan pieni kotimme oli juopuneen raivon väkivaltaisten purkausten näyttämö: pöytä saattoi olla ylösalaisin, ikkunat lyötyinä pirstaleiksi ja astiat rikottuna, kun ylitin terveen järjen rajat juomapaholaisen raivotessa minussa. Pienellä tyttärelläni oli tapana paeta piiloon, ja rakkaan vaimoni sydän särkyi, kun Saatana piti elämäni otteessaan. Usein veljeni ja minä menimme yhdessä ulos ryypäämään,

Kompuroiden tuhon tietä – sitten Jeesus tuli

ja sanalla "usein" tarkoitan kahdesti tai kolmesti viikossa. Usein meillä oli tapana lopettaa juominen juoppotappelulla. Kerran seisomme vastakkain keskellä tietä ja löimme toistemme naamat verille, ja siinä kunnossa menin kotiinkin vaimoni luo.

Sitten eräänä lauantaina pukeuduin ja sanoin vaimolleni: "Olen lähdössä ulos, enkä kerro sinulle milloin tulen takaisin". Hän vastasi surumielisesti: "Ei hyödytä kysyä sinulta enää, mihin aikaan aiot olla kotona". Sitten aloin juoda jo kello 11 tuona lauantaiamuna South Shieldsin pubissa nimeltä "Talvipuutarha". Siellä se tapahtui.

Olin kuluttanut aikaa kello 2:een saakka. Oikealla puolellani eräs mies yritti soittaa jazzia pianolla; takanani pari juoppoa lauloi nuotin vierestä ja epätahdissa. Edessäni tarjoilijattaret nojailivat tiskiini. Sitten katsahdin kelloon. Huomasin, että se oli Guinnessin mainos. Yhä uudelleen kelloon ilmestyivät sanat "Guinnessin aika". Aloin ajatella aikaa. Milloin se alkoi? Milloin se päättyisi? Sitten yhtäkkiä, ikäänkuin salama kirkkaalta taivaalta, yksi ainut sana jysähti mieleeni, "Ikuisuus". Olin seisonut monesti hyvin lähellä räjähteleviä pommeja ja kranaatteja, mutta koskaan en ollut tuntenut sellaista shokkia jonka koin, kun Jumalan pyhyiden valonheitin loisti synnin mustuttamaan sydämeeni ja mieleeni, joita peittivät hämähäkinverkot täynnä pahuutta ja pimeyttä ilman Kristusta. Seisoin hetken kauhistellen omaa syntisyyttäni, kun syyllisyys virtasi kuin suuri hyökyaalto sisimpääni. Silloin paiskasin olutlasini tiskiini ja kompuroin kylmään tammikuun iltapäivään.

Koko loppupäivän kävelin sokeasti katuja peläten tienylitystä, etten jäisi auton alle ja joutuisin tuolloin hiljenemään Kaikkivaltiaan pelottavaan läsnäoloon - Hänen, joka jo nyt oli ottanut minut kiinni. Monta muistoa tulvi mieleeni: ensiksi rakkaan vaimoni riutuneet piirteet; sitten pikkutyttäreni itkettyneet kasvot, maksamattomat laskut, kauheat sodanaikaiset kokemukset, äitini hiljainen hauta.

Silloin muistin, kun pari vuotta sitten olin mennyt hakemaan lankoani juomaan, sekä hän että sisareni kertoivat, että heidän ryyppäämisen päivänsä olivat ohi. Olin kysynyt heiltä syytä tähän hyvin epätavalliseen päätökseen, ja minulle kerrottiin välittömästi, että he molemmat

olivat "pelastettuja" ja kävivät Baptistikirkossa. Muistan räjähtäneeni nauruun ja kertoneeni heille, että he kumpikin olivat saaneet uskonnollisen manian ja seuraavaksi heidät vietäisiin hullujenhuoneeseen. Sitten juhlallisesti vannoen, etten halunnut enää olla missään tekemisissä heidänlaistensa hupsujen kanssa, olin lähtenyt heidän kodistaan päättäen, etten koskaan sinne palaisi. Ja nyt kun kävelin katuja, ja syyllisyyteni syveni, muistin, miten lankoni oli haavoittunut kranaattien repimällä, ruumiiden peittämällä Dunkirkkin rannalla - miten hän oli ohimennen maininnut urhoollisuudestaan ja miten olin sanonut hänen vaimolleen, millainen itseni kaltainen juoppo lankoni oli ollut; miten hän oli kerran rikkonut olutpullon toisen miehen päähän kapakkatappelussa. Muistan, kuinka hän oli ollut samalla rantakaistaleella kanssani, kun hyökkäys Normandiaan alkoi, ja kuinka häneen oli osunut kanuunan ammus ja pelkän rohkeuden ja päättäväisyyden avulla hän oli lopulta selviytynyt. Sitten muistin sen merkittävän muutoksen, joka oli selvästi näkyvässä hänen elämässään siitä lähtien, kun hän omien sanojensa mukaan oli tullut "Jeesuksen pelastamaksi". Äkkiä päätin mennä tuohon taloon jälleen. Kello oli nyt 23.00 illalla.

"Jeesus muuttaa elämäsi"

Pian saavuin portaille, jotka johtivat sisareni ovelle. Silloin minussa raivosi valtava taistelu. Itsepintainen ääni ahdisteli tahtoani: "Mene kotiin! Heidän mielestään olet hullu. Mitä aiot sanoa heille? Sinä, Ben Sutton, juoppo, peluri. Kukaan ei halua sinua. Pidä kiirettä, sinulla on juuri ja juuri aikaa ehtiä viimeisellä bussilla kotiin". Mutta toinen Ääni - kiitos Jumalalle - Ääni, jonka olen oppinut tunnustamaan, ja jota rakastan, sanoi lempeästi ja lujasti, "Tule!".

Menin portaita ylös. Tuon oven sisäpuolella kaikki muut paitsi lankoni olivat nukkumassa, ja hän oli yöpuvussa. Koputin. Kun lankoni tuli ovelle, hänen kasvonsa synkistyivät. Hän ajatteli, että olin tullut aiheuttamaan ikävyyksiä – kuten tavallisesti tein lauantai-iltaisina. Muistan sanoneeni jotakin tällaista: "Voitko kertoa minulle jotakin Jeesuksesta?" Ja hänen "Halleluja" -huutonsa herätti talon yläkerran. Ja hän todellakin kertoi minulle Jeesuksesta kello

Kompuroiden tuhon tietä – sitten Jeesus tuli

2.30:een saakka aamulla. Mutta en oikein voinut ymmärtää kaikkea. En yksinkertaisesti voinut tajuta sitä, mitä hän niin vilpittömästi yritti kertoa minulle.

En tule koskaan unohtamaan hänen kasvojaan, kun hän katsoi minuun ja sanoi lopulta: "Kuule Ben, joka sunnuntai-ilta evankeliumia saarnataan Bethesdassa ja tänä iltana (sillä olihan sunnuntai) saarnaa hyvin vilpitön Jumalan palvelija, Chester-le-streetin herra Mallern". "Nyt", hän sanoi, "vakuutan, että jos tulet kuuntelemaan evankeliumin sanomaa, JEEBUS MUUTTAA ELÄMÄSI!". Nuo sanat olivat kuin oljenkorsi hukkuvalle, "Jeesus muuttaa elämäsi.". "Veli", sanoin, "tulen sinne, mutta haluan sinun tekevän jotakin puolestani juuri nyt. Haluan sinun tulevan kotiin kanssani ja kertovan vaimolleni, mistä olemme puhuneet, koska hän ei usko minua". Sitten lähdimme taksilla, ja kuten tavallista, vanha koulukaverini Derek Wilson ajoi taksia. Hän katsahti minuun ja sanoi: "Tämä on paras asiakkaani". "Ah, mutta Derek", sanoin, "et tule enää koskaan näkemään minua humalassa". Hän katsoi minuun, nauroi ja sanoi: "Olen kuullut sinun sanovan tuon liian monta kertaa uskoakseni sinua, Ben. Jos jätät viinan pois vuodeksi, kerro tuo vasta sitten minulle, ja uskon sinua". No – hallelujaa - hänellä on ollut Gospel -asuntovaununi autotallissaan muutamia kertoja sen jälkeen, ja hän voi omin silmin nähdä, että minulla on ihana Pelastaja. Taksi pysähtyi ulko-ovellemme, ja näin verhon raottuvan hiukan kuten aina, kun taksi pysähtyi. Saatoin vain kuvitella vaimoni valmistautuvan tavanomaiseen juopuneen "myrskyyn", joka herättäisi naapurit ja pelästyttäisi pikkutyttöni, joka huutaisi kauhusta.

Lankoni ja minä menimme taloon, ja ennenkuin rakas vaimoni ehti avaamaan suutaan, tökkäsin peukalollani seuralaistani ja sanoin: "Olen puhunut hänelle Jeesuksesta ja tänä iltana aion mennä kirkkoon". Hän katsoi minua ja sitten lankoani ja hänen ensimmäiset sanansa olivat: "Hän on juovuksissa". Hän sanoi: "Tunnen sinut liian hyvin. Odotamme ja katsomme, millainen olet nukuttuasi yön yli".

Nukuttuani huonosti muutaman tunnin, nousin pukeutumaan, ja vieläkin kauhea syntitaakka painoi sydäntäni. Silloin, ensimmäistä kertaa juopon elämässäni, jätin tarkoituksellisesti menemättä oluelle

sunnuntai-aamuna. Kello tuli 4 iltapäivällä ja aloin pukeutua mennäkseni ulos. Hiljaa, mielteliäänä, vaimoni oli katsellut minua, ja hän sanoi vaimeasti: "Minne olet menossa, Ben?". Katsoin hänen huolestuneita kasvojaan ja sanoin ne sanat, jotka ovat nyt jokapäiväistä sanastoa kotonamme: "Olen menossa evankelioimiskokoukseen". Ohittaessani sen juomapaikan, jonka niin hyvin tunsin, kello oli noin kymmentä vaille kuusi. Vielä muutama sata metriä ja olisin epämurkavimmassa paikassa kaikkien ei-uskovien kannalta – gospel hallin ovella. Silmäilin nopeasti katua ylös ja alas varmistaakseni, ettei kukaan katsele minua. Sitten sydän villisti jyskyttäen sukelsin sisään hallin ovesta.

Ensimmäinen vaikutelmani tullessani hyvinvalaistuun halliin oli se, että joku tarttui oikeaan käteeni ja puristi sitä sydämellisesti, ja samanaikaisesti työnsi virsikirjan vasempaan käteeni. Seuraavaksi huomasin istuvani hyvin lähellä etuosaa, josta oli esteetön näkyvyys saarnaajaan. En jaksa muistaa mitään tuon ikimuistaisen palveluksen avaussanoista. Mutta - oi! - tuon yön sanoma! Luulen, että olin ainoa ex-merimies siinä paikassa tuona yönä, ja silti aihe oli myrsky Galilean järvellä. Puhuja kertoi merimiehistä ja heidän kamppailuistaan. Hän puhui siitä suuresta myrskystä, joka raivosi tuon pienen aluksen ympärillä, miehistönään kourallinen avuttomia merimiehiä. Sitten hän vertasi tuota myrskyä ihmiselämässä tapahtuviin myrskyihin. Hänen koko saarnassaan saatoin nähdä itseni, minun syntini, minun avuttomuuteni - minun tarpeeni. Sitten hän tuli siihen raamatunkohtaan, missä Jeesus otti ohjat käsiinsä ojentaen kätensä myrskyn ylle ja sanoen kolme sanaa, jotka lensivät kuin teroitettut nuolet sieluni myrskykeskukseen: "Vaikene, ole hiljaa". Saarnaaja ei enää puhunut, vaan Herra itse - ja oi! - noiden sanojen voimaa: "Vaikene, ole hiljaa". En muista niiden kasvoja, jotka ohitin mennessäni takahuoneeseen. Muutamia neuvon sanoja, ja siellä olin minä, iso ja pahasuinen, juoppo, uhkapeluri, mustasydäminen kaivosmies, polvillani tuossa ihmeellisessä paikassa nimeltä Golgata. "Oi Jumalani", huusin, "olen paha ihminen, mutta ota minut ja anna minulle anteeksi ja auta minua!" Tunsin kuumien kyyneleiden polttavan kasvojani. Kuulin toisten miesten

Kompuroiden tuhon tietä – sitten Jeesus tuli

rukoilevan puolestani. Sitten se tapahtui. Yhtäkkiä taakka oli poissa ja sellainen ilo tulvi olemukseeni, jota en ollut koskaan aikaisemmin kokenut. Hetken tunsin kuin voisin koskettaa kattoa. Sitten - oi sitä iloa, oi sitä rauhaa, joka oli minun! Äsken olin avuton, toivoton sytinen sidoksissa synnin kahleisiin. "Sitten Jeesus tuli", ja nousin ylös, "uusi luomus Kristuksessa Jeesuksessa".

Kun lähdin tuosta kokouksesta kääntymykseni iltana, maailma oli uusi paikka minulle. Tunsin kuin käveleväni ilmassa. Tähdet loistivat vielä kirkkaammin kuin olin koskaan nähnyt niiden loistavan edes tropiikissa. Bussi, jolla matkasin kotiin, vaikutti minusta kuin kultavaunuilta ja ihmiset siinä enkeleiltä. Olisin voinut suudella rahastajaa, kun hän tuli ottamaan lippuni! Lähdettyäni bussista juoksin katua ylös kotiini. Kun vaimoni avasi minulle oven, sanoin: "Sarah, minä olen pelastunut!" Rakas vaimoni katsoi minua ällistynyt ilme kasvoillaan ja sanoi: "Sinä olet mitä...?" Kuinka oudolta hänestä onkaan täytynyt tuntua silloin kun hän kuuli ison, kömpelön, entisen juopon aviomiehensä kertovan hänelle Jeesuksesta ja Hänen voimastaan! Hän kuunteli minua hetkisen hiljaa ja sanoi sitten: "Ben, tulen tarkkailemaan sinua ja katsomaan, onko tuo totta!". Ja niin hän todella teki. Hän näki entisten kaverieni tulevan aika ajoin hakemaan minua ulos publiin tavanomaiselle järjettömälle huvinetsintäkerrokselle. Mutta yhä uudestaan hän näki uuden voiman toimivan elämässäni. Hän kuuli minun sanovan: "Vanha Ben Sutton on nyt kuollut, kiitos Jumalalle, ja olen saanut uuden elämän nyt - elää Hänen kunniaukseen".

Pian hän tiesi, millainen lopullinen ja huomattava muutos oli tapahtunut elämässäni, ja eräänä päivänä hän sanoi suureksi ilokseni: "Ben, jotakin on tapahtunut sinulle, ja aion ottaa selville mitä se on". Mikä ilo minulle olikaan tuona iltana, kun sain jäädä huolehtimaan talosta ja nauttimaan pienen tyttäreni iloista seurasta. Siunattu olkoon hän - mielestään hän oli saanut uuden isän "sen jälkeen kun Jeesus tuli". Sillä välin rakas vaimoni oli mennyt kokoukseen, eli samaan paikkaan, jossa itse olin löytänyt Herran. Tuntui pitkältä ajalta ennenkuin kuulin vaimoni koputtavan ovelle, mutta kun avasin oven, hänen ei tarvinnut kertoa minulle mitä oli tapahtunut: yksi katse kertoi

kaiken. Hänen ensimmäiset sanansa olivat: "Ben, minä olen pelastunut". Oi sitä iloa, joka täytti sydämemme ja pienen kotimme tuona iltana! Hiivimme makuuhuoneeseen ja polvistuimme yhdessä pienen vuoteen vierelle; siinä nukkui pikkutyttöemme, aivan tietämättömänä niistä ihanista asioista, joita tapahtui hänen äidilleen ja isälleen. Sitten, ensimmäisen kerran elämässämme, rakas vaimoni ja minä kumarruimme rukoilemaan yhdessä. Rukoillessamme kyyneleet vierivät kasvoiltamme. Mutta nuo kyneleet virtasivat ilon ja kiitollisuuden lähteistä. Oi, hyvä lukija, en löydä sanoja kuvaamaan sitä siunausta, joka täytti sielumme tuona yönä, kun aloimme yhdessä elää Jumalalle.

Ja kiitos Jumalalle, vuosien vieressä Herran lupaus on ihmeellisesti tullut todeksi Hänen sanoessaan: "En koskaan jätä sinua enkä hylkää sinua". Miten ylistämmekään rakasta Herraamme siitä, ettei Hän ainoastaan pelasta, vaan myös pitää huolen.

Pari päivää kääntymykseni jälkeen sain todistaa Kristuksesta työkavereilleni kaivoksessa. Se tapahtui seuraavasti: olimme juuri syöneet ateriamme, kun työtoverini kääntyi puoleeni ja sanoi: "Anna mulle purutupakkaa, Ben!". Hän tiesi, että kannoin aina täyden askin mällitupakkaa kaivokseen, koska nikotiinin himoni oli sellainen, että jollen voinut polttaa tuota kurjaa kamaa, minun täytyi pureksia sitä. Käännyin häneen päin ja sanoin: "Tom, olen lopettanut". "Olet mitä?", hän sanoi. "Johan nyt! Seuraavaksi kerrot meille, että olet lopettanut myös tupakoinnin?!". Nyt kaikki työkaverini kuuntelivat vastaustani, ja tiesin, että Kristuksesta kertomisen aika oli tullut. Vastasin hänelle: "Tom, voit saman tien kuulla, että en ole lopettanut ainoastaan tupakointia, vaan myös viinankäytön". Hän katsoi minua hetkisen ja nauroi, ja sanoi hyvin hitaasti ja hyvin äänekkäästi: "Aiot sanoa seuraavaksi, että sinusta on tullut uskovainen". Tämän naurettavan esityksen johdosta työtoverini purskahtivat yhdessä nauramaan. Sitten, sydän hakaten kuin moukari, hengitin syvään ja rohkaisin mieleni sanoen: "Kyllä, noin on juuri käynyt. Itse asiassa otin Kristuksen Pelastajakseni sunnuntai-iltana ja Hänen avullaan aion elää kokonaan erilaista elämää". Hetken aikaa vallitsi ällistynyt hiljaisuus. Sitten yksi toisensa jälkeen alkoi nauraa. Oi, kuinka julma, kuinka järjetön onkaan maailma!

Kompuroiden tuhon tietä – sitten Jeesus tuli

Mutta kiitos Jumalalle, pystyin hillitsemään paholaisen kiusauksen tarttua kiinni pariin kaveriin ja kolauttaa heidän päänsä yhteen. Sitten Tom käveli suoraan minun luokseni ja sanoi: "Ben, sinä olet aina ollut kaverini, teetkö minulle palveluksen?". Kehotin häntä jatkamaan ja kysymään. Niinpä hän jatkoi: "Tekisitkö minulle palveluksen, Ben, lyötkö vetoa kanssani 10 shillingistä, että et kestä kahta viikkoa raivoraittiina?". "Tom", sanoin ällistyneen mutinan ja vihellyksen keskellä: "En pelaa myöskään uhkapeliä". Ja niin olin polttanut siltani takanani, ja minusta tuli muukalainen ja pyhiinvaeltaja työtoverieni joukossa.

Monet puheet kävin heidän kanssaan tämän jälkeenkin, ja hämmästyttävää oli huomata, kuinka heidän asenteensa minua kohtaan vähitellen muutuivat ivailusta kunnioitukseen. Eräänä päivänä kaksi miestä kinasteli, ja kuulin toisen sanovan: "Kysytäänpä Suttonilta ratkaisua asiaan. Hän kertoo totuuden". Mikä ihana kohteliaisuus Herrani kunniaksi! Miten kiitänkään Jumalaa siitä, että tein selkeän uskonratkaisuni Häneen jo heti alussa!

Herra Jeesus muutti elämäni. Hän pystyy muuttamaan myös sinun elämäsi.

Ben Sutton

Huonoja ja hyviä uutisia

"Huonoja uutisia hyvälle ihmiselle – hyviä uutisia huonoille ihmiselle"

Yllättääkö se sinua, että Raamattu sisältää huonoja uutisia hyvälle ihmiselle?

Herra Jeesus kohtasi monia ihmisiä, jotka pitivät itseään oikein hyvinä. Monet olivat hartaasti uskonnollisia. He olivat yhteiskunnan kunnioitettuja jäseniä. He yrittivät parhaan kykynsä mukaan noudattaa kymmentä käskyä. He eivät olleet koskaan tehneet mitään todella vakavaa syntiä. He eivät tietenkään väittäneet olevansa täydellisiä, mutta he kylläkin pitivät itseään parempina muihin ihmisiin verrattuina. Herralla Jeesuksella oli kuitenkin pelkästään huonoja uutisia näille hyvälle ihmiselle. Jos pidät itseäsi hyvänä, silloin Raamattu lupaa sinulle huonoja uutisia.

Jumalan mittapuun mukaan kukaan ihminen ei ole kelvollinen! *"Ei ole ketään vanhurskasta, ei ainoatakaan ... ei ole ketään, joka tekee sitä, mikä hyvä on, ei yhden yhtäkään."* (Room. 3:10,12).

Paras mihin koskaan pystymme (parhaat tekemme, rukouksemme, ajatuksemme) on täysin arvotonta Jumalan silmissä. *"ja niinkuin tahrattu vaate oli kaikki meidän vanhurskaistemme."* (Jes. 64:6).

Olemme sääliittävässä tilanteessa emmekä herätä kunnioitusta. *"etkä tiedä, että juuri sinä olet viheliäinen ja kurja ja köyhä ja sokea ja alaston."* (Ilm. 3:17).

Uskonto, kaste, kirkon jäsenyys sekä ehtoollisella käynti eivät koskaan pysty tuomaan meitä lähemmäksi Jumalaa. *"Mehän söimme ja joimme sinun seurassasi ... Mutta hän on lausuva: 'Minä sanon teille: en tiedä, mistä te olette. Menkää pois minun tyköäni, kaikki te vääryyden tekijät.'" (Luuk. 13:26-27).*

Kunniallinen ulkokuoremme vain peittää sisäisen turmeluksemme. *"Petollinen on sydän ylitse kaiken ja pahanilkinen".* (Jer. 17:9).

Olemme vaarassa joutua Jumalan tuomitsemiksi. *"ellette tee parannusta, niin samoin te kaikki hukutte."* (Luuk 13:5).

Tämä ei ole kovin miellyttävää luettavaa, mutta Jumala haluaa, että opimme tuntemaan totuuden itsestämme! Itse asiassa ensimmäinen askel kohti pelastumista tapahtuu silloin, kun "hyvä" ihminen huomaa, että hän onkin todellisuudessa "huono" ihminen.

Nämä olivat huonoja uutisia, mutta Raamatussa on myös hyviä uutisia huonoille ihmisille!

Jos pidät itseäsi huonona ihmisenä, jos tiedostat olevasi syyllinen ja ansaitsevasi Jumalan tuomion, jos tajuat, että hyvät teot ja aiomukset ovat arvottomia, jos haluat asettua syntisen ihmisen paikalle – silloin Jumalalla on sinulle hyviä uutisia.

Jumala haluaa pelastaa kaltaisesi ihmiset! *"joka (Jumala) tahtoo, että kaikki ihmiset pelastuisivat ja tulisivat tuntemaan totuuden"*. (1 Tim. 2:4).

Herra Jeesus on rakastanut sinua ja kuollut poistaaksesi syyllisyytesi. *"Sillä meidän vielä ollessamme heikot kuoli Kristus oikeaan aikaan jumalattomien edestä"* (Room. 5:6).

Jumala pystyy ja haluaa antaa synnit anteeksi, koska Kristus on kuollut. *"hänen kauttansa julistetaan teille syntien anteeksiantamus"*. (Ap.t. 13:38).

Ei ole olemassa sellaista syntiä, jota Kristuksen veri ei poistaisi. *"Jeesuksen Kristuksen, hänen Poikansa, veri puhdistaa meidät kaikesta synnistä"* (1 Joh. 1:7).

Voit pelastua nyt katumalla ja luottamalla Kristukseen. *"Usko Herraan Jeesukseen, niin sinä pelastut"* (Ap.t. 16:31).

Saat rauhan Jumalalta, ja voit aloittaa uuden elämän! *"Koska me siis olemme uskosta vanhurskaiksi tulleet, niin meillä on rauha Jumalan kanssa meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen kautta"* (Room. 5:1).

Kristus tuli maailmaan pelastamaan syntisiä. Hän itse sanoi: *"En minä ole tullut kutsumaan vanhurskaita, vaan syntisiä parannukseen"* (Luuk. 5:32). Toisin sanoen, jos pidät itseäsi vanhurskaana ihmisenä, Jumala ei voi tarjota pelastusta sinulle. Mutta jos haluat asettua syntisen ihmisen paikalle, silloin Kristus kuoli sinun pelastukseksi ja Hän kutsuu sinua tänään katumukseen ja uskoon.

Et voi koskaan tehdä itseäsi kelvolliseksi Taivasta varten yrittämällä olla hyvä, tekemällä parhaasi tai olemalla mukana kirkon toiminnassa. Kuitenkin, jos haluat katua ja luotat Herraan Jeesukseen, Jumala tekee sinusta kelvollisen Taivaaseen, Raamatussa sanotaan: *"Tämä (mies) ottaa vastaan syntisiä"* (Luuk. 15: 2). Hän haluaa ja on valmis vastaanottamaan sinut tänään!

Douglas J. H. Mowat